Περιοδος 2η,
Νο 121
Ιούλιος 2003
50 σέντ

εργατικη δημοκρατια

Εκδίδεται απο την Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία

Σ' αυτό το φύλλο

ΙΡΑΚ
Συνεχίζεται η αντίσταση στις βαρβαρότητες των αμερικανών
σελ 5

Πως θα είναι ένας κόσμος χωρίς καπιταλισμό
σελ. 11

Η Θεσσαλονίκη του αντικαπιταλισμού
σελ 12

Τιμη ενίσχυσης 1 λίρα

Ενας κόσμος χωρίς πολέμους είναι εφικτός

Με αυτό το σύνθημα διαδηλώνουν εκατομμύρια εργαζόμενοι και νεολαίοι σε ολόκληρο το κόσμο. Με αυτό το σύνθημα διαδήλωσε και η Θεσσαλονίκη ενάντια στην Ευρώπη του κεφαλαίου, του πολέμου και του ρατσισμού.

Στην φωτό δίπλα απεργοί μεταλλεργάτες στη πρώτη γραμμή της διαδήλωσης στο Πόρτο Καρά. Το σύνθημα "θέλουμε ειρήνη, θέλουμε δουλειά, γι αυτά παλεύει η εργατιά" δονούσε την ατμόσφαιρα.

Με τον ίδιο τρόπο δονεί και τις καρδιές των εργαζομένων σε ολόκληρο το κόσμο αλλά και στη Κύπρο, όπου ελληνοκύπριοι και τουρκοκύπριοι γράφουν τη δική τους ιστορία με τα φιλειρηνικά αισθήματα συμφιλίωσης και αλληλεγγύης που αναπτύσονται τους τελευταίους μήνες

σελ. 3, 6-7 και 12

Τις βάσεις κλείστε τα σύνορα ανοίξτε

Η επίθεση με τσεκούρι ενάντια στους τρεις Σύριους στην Χλώρακα είναι μια ρατσιστική επίθεση. Το ζεύγος των Σύριων και ο αδελφό της κοπέλας που έμενε μαζί τους εργάζονταν στις οικοδομές. Τα λεφτά τους στο σπίτι βρέθηκαν άθικτα, έτσι αποκλείεται η περίπτωση της ληστείας. Η προσπάθεια να αποδοθεί το έγκλημα σε προσωπικές διαφορές είναι ψεύτική. Είναι φανερό ότι πρόκειται για ένα ρατσιστικό έγκλημα. Οι τρεις Σύριοι βρέθηκαν κατακρεουργημένοι με το κεφάλι ανοικτό από τα 5 παιδία τους. Το μεγαλύτερο ειδοποίησε την σπιτονοικοκυρά η οποία κάλεσε το ασθενοφόρο.

Οι ελληνοκύπριοι γείτονες που μίλησαν στα κανάλια για το έγκλημα αναφέρθηκαν με τα καλύτερα λόγια για τους Σύριους και τις φιλικές και ανθρώπινες σχέσεις που είχαν μαζί τους και ότι δεν είχαν ενοχλήσει "ποτέ και κανένα" .

Αυτό το ρατσιστικό έγκλημα έκανε δεκάδες Σύριους που ζουν και εργάζονται στην Πάφο να οργανώσουν το επόμενο βράδυ εκδήλωση διαμαρτυρίας έξω από την αστυνομική διεύθυνση Πάφου, ζητώντας να σταματήσουν οι ρατσιστικές επιθέσεις και οι διακρίσεις σε βάρος των ξένων και να διαλευκανθεί η υπόθεση γρήγορα και να μη περάσει στα "ανεξιχνίαστα".

Το ότι φτάσαμε σε μία τόσο άγρια ρατσιστική επίθεση, οφείλεται και στο ότι η αστυνομία έδειξε εγκληματική αδιαφορία για τις τόσες ρατσιστικές επιθέσεις σε βάρος των ξένων και ειδικά των ποντίων στην Πάφο όλα τα προηγούμενα χρόνια.

Η νέα κυβέρνηση δεν φαίνεται να έχει και μία νέα πολιτική απέναντι στους ξένους. Συμπεριφέρεται όπως και η προηγούμενη. Αντιμετωπίζει τους ξένους σαν "πρόβλημα" και προσπαθεί με μέτρα καταστολής, φυλακίσεις και απελάσεις να το λύσει. Ακόμα και ο επίτροπος του Συμβουλίου της Ευρώπης ο Ρόμπλες τους κατσάδιασε και τους ζήτησε: "να αποποινικοποιηθεί η λαθρομετανάστευση". Σήμερα οι φυλακές είναι γεμάτες με ξένους με μόνο "έγκλημα" ότι δεν είχαν άδεια εισόδου.

Όταν ο Θεοδώρου, ο νέος υπουργός δικαιοσύνης ρωτήθηκε για την πρόταση "της Ιταλίας και της Βρετανίας να δημιουργήσουν στην Κύπρο ένα κέντρο συγκέντρωσης λαθρομεταναστών" είπε πως: "μια πρόταση στην Ε.Ε. προνοεί να γίνει η Κύπρος το κέντρο επιτήρησης των θαλασσίων συνόρων της Ε.Ε. και αυτό είναι μια πολύ καλή πρόταση για μας". Είπε ακόμα πως θα λυθεί σύντομα το πρόβλημα γιατί με τα νέα ραντάρ και τα ελικόπτερα εκατομμυρίων λιρών δεν θα μπορεί να τους ξεφεύγει κανείς και αν κανένας τους ξεφύγει και περάσει στην Κύπρο θα συλλαμβάνεται και θα τον απελάνουν αμέσως.

Στην ουσία θέλουν να μετατρέψουν την Κύπρο σε μπάτσο των ευρωπαίων καπιταλιστών για να περιφρουρεί την Ευρώπη. Θα φτιάξουν ειδικούς στρατώνες "υποδοχής" δηλαδή στρατόπεδα συγκέντρωσης των μεταναστών μέχρι την απέλαση τους. Μπορεί η κυβέρνηση να μην συμφώνησε να μεταφέρονται εδώ όλοι οι μετανάστες που θα συλλαμβάνονται στην Ευρώπη άλλα δεν έχει κανένα δισταγμό να φτιάξει τέτοια στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Δυστυχώς η συμπεριφορά της νέας κυβέρνησης του Παπαδόπουλου απέναντι στους ξένους είναι το ίδιο ρατσιστική και απάνθρωπη όπως αυτή της κυβέρνησης Κληρίδη. Πρόσφατα δύο πλοιάρια γεμάτα ξένους τα οδήγησαν στο λιμανάκι του Περνέρα και αρνούνται να τους επιτρέψουν να κατεβούν μέχρι που εξασφάλισαν πτήση για να τους στείλουν στην Συρία. Τέτοιες συμπεριφορές είναι που ανοίγουν το δρόμο σε διάφορα φασιστοειδή να προχωρούν σε τόσο άγριες ρατσιστικές επιθέσεις.

Για τους απλούς ανθρώπους οι ξένοι είναι καλοδεχούμενοι. Αυτό δείχνει το παράδειγμα των απλών ανθρώπων στην Χλώρακα που ήταν γείτονες των Σύριων. Είναι δεκάδες οι περιπτώσεις που οι κάτοικοι των ελληνικών νησιών όπως στην Κω στη Ζάκυνθο, την Σάμο άνοιξαν τα σπίτια τους και τις καρδίες τους και καλοδέχονται τους ξένους μετανάστες που φτάνουν με σαπιοκάραβα και βάρκες στον νησί τους, προσφέροντας τους ιατρική περίθαλψη, στέγη τρόφιμα και παιχνίδια για τα παιδία. Αυτή την φιλοξενία έδειξε και η Θεσσαλονίκη στην πρόσφατη μεγάλη αντιρατσιστική διαδήλωση. Σε μία πόλη με πολύ ψιλό ποσοστό ανεργίας είδαμε μία φανταστική διαδήλωση ενάντια στο ρατσισμό που ξεπέρασε τις 15 χιλιάδες. Οι δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτές διεκδικούσαν να καταργηθούν οι διακρίσεις και οι ρατσιστικοί περιορισμοί διεκδικούσαν τα δικαιώματα των ξένων. Μία φανταστική πολύχρωμη και ειρηνική διαδήλωση με συνθήματα: "Ενάντια στην Ευρώπη φρούριο" "κάτω τα χέρια από τους μετανάστες" "Άσυλο παντού / είναι η απάντηση κατά του ρατσισμού" "Σύνορα ανοιχτά για όλους τους εργάτες". "Τις βάσεις κλείστε τα σύνορα ανοίξτε", Πρέπει να μεταλαμπαδιάσουμε αυτή την πολιτική αλληλεγγύης και συμπαράστασης απέναντι στους ξένους εργάτες και στην Κύπρο.

Νίκος Αγιομαμίτης

Ο αντιρατσισμός στη Θεσσαλονίκη

Στις 19 με 22 Ιούνη, ο Κώστας Σημίτης, υποδέχτηκε τους 25 ηγέτες της Ε.Ε. (ανάμεσα τους και ο Τάσος Παπαδόπουλος) όπου συνεδρίασαν απομονωμένοι στο Πόρτο Καράς της Χαλκιδικής.

Τα γεράκια του πολέμου και της αγοράς συζήτησαν ανάμεσα στα άλλα πώς μπορούν να πάρουν τα πιο βάρβαρα μέτρα απέναντι στους μετανάστες και να μετατρέψουν την Ευρώπη σε φρούριο. Η απάντηση στις ρατσιστικές προσδοκίες των 25 ηγετών της "πολιτισμένης" Ευρώπης δόθηκε στις 19 του Ιούνη όταν πάνω από 10 χιλιάδες κόσμος διαδήλωσαν ενάντια στην Ευρώπη του ρατσισμού.

Η προσυγκέντρωση έγινε στις πέντε το απόγευμα μπροστά στη πλατεία με το άγαλμα του Ελευθέριου Βενιζέλου. Η διαδήλωση ξεκίνησε στις εφτά το απόγευμα και πέρασε απο το κέντρο της Θεσσαλονίκης, μπροστά από τα κυβερνητικά κτήρια όπως το υπουργείο Μακεδονίας και Θράκης και μπροστά από το Αμερικάνικο Προξενείο. Για πρώτη φορά οι αμερικανοί όχι μόνο δεν είχαν εκατοντάδες αστυνομικούς απ' έξω να τους προστατεύουν αλλά κατέβασαν και την σημαία τους γιατί ξέρουν πόσο μισητό σύμβολο είναι για τους διαδηλωτές.

Ηταν μια μεγαλειώδης πορεία, στην οποία πήραν μέρος οργανώσεις, συνδικάτα, κινήματα και ακτιβιστές όπως η "Πρωτοβουλία Γένοβα 2001" και η "Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο". Συμμετείχαν ακόμη αντιβιστές απο την Τουρκία, τη Μακεδονία, την Αλβανία, την Αίγυπτο, την Παλαιστίνη, τη Κύπρο, την Ιταλία και άλλες χώρες. Ηταν η πιο μεγάλη αντιραστιστική διαδήλωση που έγινε ποτέ στη Θεσσαλονίκη. Τα αντιρατσιστικά συνθήματα όπως: "Έλληνες και Τούρκοι εργάτες ενωμένοι" "Τούρκοι Αλβανοί Μακεδόνες όλους μας ενώνουν οι κοινοί αγώνες" "Άσυλο άσυλο παντού αυτή είναι η απάντηση κατά του ρατσισμού" "Ευρώπη του πολέμου και του ρατσισμού αυτό είναι το πρόσωπο του καπιταλισμού" όπως και πολλά άλλα συνθήματα ένωναν όλους τους διαδηλωτές.

Η πορεία ήταν μια εκπληκτική εμπειρία για όσους συμμετείχαμε. Ήταν ένα αντιρατσιστικό αντικαπιταλιστικό πανηγύρι στο οποίο ενώθηκαν απλοί ανθρώποι από διάφορες εθνικότητες και κουλτούρες στην πάλη κατά του καπιταλισμού. Άνθρωποι χορεύανε, τραγουδούσανε, έπαιζαν μουσικά όργανα έκαναν θόρυβο και φώναζαν συνθήματα. Οι προσπάθειες του Σημίτη και των ομοίων του να τρομοκρατήσουν τον κόσμο ώστε να μη πάρει μέρος στην πορεία απέβησαν άκαρπες παρόλη την προπαγάνδα από τα ΜΜΕ και την παρουσία χιλιάδων πάνοπλων αστυνομικών.

Η Θεσσαλονίκη ήταν ένας μεγάλος σταθμός του κινήματος που για άλλη μια φορά έδειξε οτι η πάλη ενάντια στον καπιταλισμό, ενάντια στο σύστημα που γεννάει τους πολέμους την πείνα την εξαθλίωση, την φτώχεια, την ανεργία και το ρατσισμό είναι σήμερα στην ημερήσια διάταξη για χιλιάδες αγωνιστές. Αυτό τον αέρα της Θεσσαλονίκης, είναι που μεταφέρουμε πίσω στις χώρες μας, όσοι είχαμε τη χαρά να ζήσουμε την Θεσσαλονίκη της αντισυνόδου, τη Θεσσαλονίκη του αντικαπιταλισμού.

Φίλιππος Παπανικολάου

Συμβολικός αποκλεισμός της εισόδου του ξενοδοχείου Χίλτον μέσα στο οποίο διεξάγονταν η σύνοδος των υπουργών παιδείας της Ε.Ε. στις 27 και 28 Ιούνη. Την σύνοδο συγκάλεσε η Ελληνική Προεδρία και την φιλοξένησε ο Πεύκιος Γεωργιάδη και την εκδήλωση την κάλεσε η Εργατική Δημοκρατία με το Κίνημα Οικολόγων Περιβαλλοντιστών. Οι ηγέτες του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού θα πρέπει να ξέρουν ότι θα συναντούν παντού την παγκοσμιοποιημένη μας αντίσταση.

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

Επαναπροσέγγιση απο τα κάτω ο δρόμος για την ειρήνη

Κυβέρνηση και πολιτικά κόμματα προσπαθούν με κάθε τρόπο να κλείσουν το παράθυρο επικοινωνίας που άνοιξε μεταξύ των απλών ανθρώπων των δυο πλευρών απο τις 23 του Απρίλη. Παρά τις διακηρύξεις τους για το «μεγαλειώδες» συναπάντημα, για τους μύθους που γκρεμίστηκαν και άλλα παρόμοια στην ουσία θέλουν να δώσουν ένα τέλος σε αυτό το πήγαινε έλα στην άλλη πλευρά.

Ο κοινός γιορτασμός της πρωτομαγιάς θα πρέπει να έχει συνέχεια και με άλλες πρωτοβουλίες για κοινή δράση και στις δυό πλευρές

Πέρα απο τις δηλώσεις ότι η επίδειξη διαβατηρίου αποτελεί αναγνώριση της ΤΔΒΚ, όλα σχεδόν τα κόμματα έχουν δώσει εντολή στα στελέχη τους να μην δείχνουν διαβατήριο για να πάνε στην άλλη πλευρά. Ολοι βέβαια συναντιόνται και φιλοξενούν τουρκοκύπριους πολιτικούς που έρχονται στην ελληνική πλευρά και τους χρησιμοποιούν για να προβάλουν τάχα τις καλές σχέσεις που έχουν με τους τουρκοκύπριους αλλά κανείς δεν δείχνει τον παραμικρό σεβασμό προς τους θεσμούς που έχουν δημιουργήσει και καθιερώσει οι τουρκοκύπριοι. Ετσι ακόμα και τους φιλοξενούμενους συνομιλιτές τους, τους χαρακτηρίζουν ψευδοβουλευτές, ενώ και τις εκλογές στις οποίες όλοι οι τουρκοκύπριοι συμμετέχουν τις θεωρούν ψευτοεκλογές.

Θέλουν τους τουρκοκύπριους να έρχονται και να κάνουν αίτηση για διαβατήριο ή ταυτότητα της Κυπριακής Δημοκρατίας για να το χρησιμοποιούν εναντίον του Ντεκτάς αλλα την ίδια στιγμή τους κάνουν τη ζωή μαρτύριο για να τους δώσουν οποιοδήποτε επίσημο έγραφο.

Μιλούν για ελεύθερο εμπόριο μεταξύ των δυό πλευρών αλλά βάζουν τετοιους όρους και προϋποθέσεις που στην ουσία τους αναγκάζουν να «προσκηνήσουν» τη Κυπριακή Δημοκρατία. Μέσα σε αυτό το πνεύμα κινούνται και τα «μέτρα στήριξης των τουρκοκυπρίων» που εξάγγειλε η κυβέρνηση όπως και όλοι οι άλλοι φορείς που έρχονται σε επαφή με τους τουρκοκύπριους, όπως ο ΚΟΑ, ο ΕΟΤ, η ΑΤΗΚ και άλλοι. Καμιά κοινή αθλητική ή άλλη εκδήλωση δεν δέχονται να γίνει αν δεν περάσει μέσα απο τα επίσημα κανάλια της Κυπριακής Δημοκρατίας.

Βέβαια αυτό έχει προκαλέσει ήδη τις αντιδράσεις των τουρκοκυπρίων ακόμη και της αντιπολίτευσης όπως του Ταλάτ, του Ακιντζί αλλά ακόμη και αυτών που θεωρούνται σαν οι πιο μεγάλοι πολέμιοι του Ντεκτάς όπως ο Σιενέρ Λεβέντ.

Σε αυτή τη προσπάθεια δυστυχώς η κυβέρνηση έχει βρεί πρόθυμο συνεργάτη το ΑΚΕΛ που συνεχίζει να μην δέχεται να πάει στο βορρά δείχνοντας διαβατήριο. Βέβαια πολλά μέλη του αλλα ακόμη και στελέχη δεν υπακούν στη κομματική γραμμή και πάνε στην αλλη πλευρά αλλα η επίσημη θέση του ΑΚΕΛ είναι ότι δεν δείχνουμε διαβατήρια.

Το μεγαλύτερο κύμα συμφιλίωσης

Πραγματικά οι σύντροφοι έχουν χάσει τον μπούσουλα. Οι εξελίξεις μετά τις 23 Απρίλη είναι ιστορικές. Η πρωτοφανής μαζικότητα που πήρε η επικοινωνία ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων, η θερμή υποδοχή που βρήκαν οι απλοί άνθρωποι και των δυό πλευρών που πέρασαν τα οδοφράγματα, τα αισθήματα συμφιλίωσης και αλληλεγγύης που ξεχυλίζουν σε κάθε επαφή είναι μια πολύ σημαντική εξέλιξη. Ο εθνικισμός και η μισσαλοδοξία έχουν δεχτεί ένα δυνατό χαστούκι και στις δυό πλευρές.

Οι μύθοι που καλιεργούσαν για δεκαετίες οι εθνικιστές και στις δυό πλευρές κατέρρευσαν σαν χάρτινοι πύργοι. Οι δεκάδες χιλιάδες ελληνοκύπριοι και τουρκοκύπριοι που για πρώτη φορά επισκέφτηκαν τα σπίτια τους, τα χωριά τους, και γενικά την «άλλη πλευρά» διαπίστωσαν ότι εκεί ζούν απλοί άνθρωποι σαν και αυτούς, εργαζόμενοι, νεολαίοι, φτωχοί αγρότες, γυναίκες, μανάδες, παιδιά που μοιράζονται τις ίδιες φοβίες, τις ίδιες ανησυχίες, τις ίδιες προσδοκίες και ελπίδες για ένα καλύτερο κόσμο, για μια ειρηνική και ευτυχισμένη ζωή για τους ίδιους και τα παιδιά τους.

Αυτα τα φιλειρηνικά αισθήματα, τα αισθήματα συμφιλίωσης και αλληλεγγύης έχουμε να τα ζήσουμε στη Κύπρο απο τις μεγάλες απεργίες του 1948. Απο τότε και ιδιαίτερα απο το 1958 και μετά μπορεί να ζούσαν μαζί ελληνοκύπριοι και τουρκοκύπριοι αλλά σφάζονταν και το κυρίαρχο στοιχείο στις σχέσεις τους ήταν η καχυποψία και ο φόβος.

Για πρώτη φορά μετά απο τόσα χρόνια εμφανίζονται αυτά τα αισθήματα και μάλιστα σε τόσο μαζική κλίμακα, και αντί να αρπάξουμε την ευκαιρία να κτίσουμε πάνω σε αυτά ένα μαζικό δικοινοτικό κίνημα ειρήνης και επαναπροσέγγισης γκρινιάζουμε για τις διαδικασίες που επέβαλε ο Ντεκτάς. Αυτό που έγινε έχει ξεπεράσει όχι μόνο τις μανούβρες του Ντεκτάς αλλά κάθε προσδοκία ακόμη και του πιό αισιόδοξου υποστηριχτή της επαναπροσέγγισης. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο κόσμος που ξεχύλωσε αυτά τα μέτρα και απο τις δυό πλευρές με συντονισμένη δράση μπορεί να ξεπεράσει όλες τις μανούβρες του Ντεκτάς αλλά και του Παπαδόπουλου που ενω παριστάνει τον υποστηριχτή της ελεύθερης διακίνησης και επικοινωνίας βαζει τους δικούς του όρους. Αρνείται να δώσει ταυτότητα και διαβατήριο σε κάποιο τουρκοκύπριο άν ο ίδιος ή ο ένας του γονιός γεννήθηκε στην Τουρκία και θέλει όλα να τα βάζει κάτω απο τον έλεγχο της Κυπριακής Δημοκρατίας

Αντιστροφή;

Σήμερα όλοι προσπαθούν να αναστρέψουν αυτό το κλίμα και να κρατήσουν τον κόσμο φοβισμένο για να μπορούν να προβάλλουν τον κίνδυνο που προέρχεται απο την άλλη πλευρά. Ηδη μας μιλούν για τους τουρκοκύπριους που θα μας πάρουν τις δουλειές, που «κλέβουν» τους πελάτες απο τα ελληνοκυπριακά ξενοδοχεία και εστιατόρια, που θέλουν και επίδομα τέκνου, που θα μας πλημμυρίσουν με ναρκωτικά και άλλα πολλά.

Δεν πρέπει να τους αφήσουμε να αναστρέψουν αυτό το κλίμα που δημιουργήθηκε τους δυό τελευταίους μήνες. Χρειάζεται να δώσουμε απαντήσεις σε όλα αυτά. Καί όχι μόνο σε επίπεδο επιχειρημάτων. Χρειάζεται να δείξουμε ότι δεν μπορεί κανείς να παριστάνει τον δημοκράτη και τον υποστηριχτή των ανθρωπίνων δικαιωμάτων αλλά να ξεχνά τα δικαιώματα των απλών ανθρώπων της άλλης πλευράς. Δεν μπορεί κανείς να προβάλλει τον πόνο και την τραγωδία των ελληνοκυρίων και να ξεχνά ότι εξίσου πόνεσαν και έχασαν και οι απλοί άνθρωποι της άλλης πλευράς. Δεν μπορεί να δηλώνει οπαδός της ειρήνης αλλά να θέλει την ίδια στιγμή να επιβάλλει τη θέληση του στην άλλη πλευρά με απειλές, εκβιασμούς και πιέσεις.

Οσοι υποστηρίζουν με ειλικρίνια την επαναπροσέγγιση και την ειρηνική διευθέτηση του κυπριακού δεν θα πρέπει να περιμένουν απο τα μέτρα του Ντεκτάς και του Παπαδόπουλου για να φέρουν την ειρήνη και τη δημοκρατία στη Κύπρο. Θα πρέπει να πάρουν τα δικά τους μέτρα.

Κοινή δράση

Η δυνατότητα επαφής και κοινής δράσης που έχουμε σήμερα μας δίνει τη δυνατότητα να παλέψουμε τον εθνικισμό και τον πόλεμο και στις δυό πλευρές πολύ πιο αποτελεσματικά απο το παρελθόν. Ηδη έχουν παρθεί κάποιες πρωτοβουλίες που έδειξαν πόσο σημαντική μπορεί να είναι αυτή η κοινή και συντονισμένη δράση. Ο κοινός γιορτασμός της πρωτομαγιάς και η κοινή αντιπολεμική πορεία στην αμερικάνικη πρεσβεία ήταν μια καλή αρχή. Σημαντικές είναι και όλες οι αλλες δικοινοτικές εκδηλώσεις που γίνονται όπως οι συζητήσεις, τα θέτρα, οι προβολές, οι συναυλίες όπως αυτή της Φαραντούρη και του Λιβανελί.

Αυτό όμως δεν είναι αρκετό. Χρειάζεται να πάρουμε περισσότερες πρωτοβουλίες που να έχουν το χαρακτήρα πολιτικής παρέμβασης πάνω στις ίδιες τις εξελίξεις και να δώσουν στο κόσμο την αυτοπεποίθηση ότι μπορεί να κάνει και ο ίδιος κάτι για να υπάρξει ειρηνική διευθέτηση του κυπριακού.

Καποιες κοινές εκδηλώσεις με την ευκαιρία των επετείων του πολέμου του '74 θα ήταν πολύ σημαντικές. Η Εργατική Δημοκρατία βρίσκεται ήδη σε επαφή με άλλες οργανώσεις και ακτιβιστές και απο τις δυό πλευρές με στόχο την διοργάνωση κάποιων τέτοιων εκδηλώσεων. Θα ήταν πολύ σημαντικό να υπάρξει μια κοινη παρουσία και κατάθεση στεφάνων στα μνημεία των αδικοσκοτωμένων ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων του '74 ή άλλων φάσεων του πολέμου στη Κύπρο. Προσπαθούμε μάλιστα αυτό να συνοδεύεται απο μια κοινή αντιπολεμική διακήρυξη. Μπορούν ακόμη να γίνουν και άλλες εκδηλώσεις όπως συζητήσεις και ανοιχτές συγκεντρώσεις.

Αυτά βέβαια δεν θα πρέπει να είναι απλά κάποιες περιστασιακές εκδηλώσεις αλλά θα πρέπει να έχουν συνέχεια με στόχο τη δημιουργία ενός μαζικού δικοινοτικού κινήματος επαναπροσέγγισης ενάντια στον εθνικισμό και τον πόλεμο. Γι αυτο συζητούμε με τουρκοκύπριους συντρόφους για την δημιουργία ενός δικοινοτικού αντιπολεμικού κάμπιγκ μέσα στον Αύγουστου και στις 27 του Σεπτέμβρη, που έχει κηρυχτεί μέρα παγκόσμιας δράσης κατα τη κατοχής του Ιράκ και της Παλαιστίνης, προγραμματίζουμε κοινή αντιπολεμική δράση.

Με αυτό το τρόπο θα μπορέσουμε να χτίσουμε ένα πραγματικά μαζικό κίνημα που όχι μόνο να μπορεί να επιβάλει τους δικούς του όρους στη διευθέτηση του κυπριακού αλλά να ανοίξει και την προοπτική της ανατροπής όλων αυτών που δημιούργησαν και συντηρούν το κυπριακό πρόβλημα, και της ανατροπής του καπιταλισμού που γεννά τους πολέμους και τη φτώχια και να κτίσουμε μια κοινωνία που να εξασφαλίζει πραγματική δημοκρατία, ευημερία και ειρήνη για όλους τους κατοίκους του νησιού και της γύρο περιοχής.

ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΑ

σχόλια... ειδήσεις... γράμματα... σχόλια... ειδήσεις... γράμματα...

«Μα πώς έχουν κάνει τόσα λεφτά;»

Αυτός ήτανε ο υπέρτιτλος σε άρθρο του περιοδικού *Σελίδες* (29/6) για τους 1000 πλουσιότερους της Βρετανίας. Ανάμεσά τους και ο Στέλιος Χατζηιωάννου του ομίλου επιχειρήσεων 'easy'. Με περιουσία 247 εκατομμύρια λίρες ο Στέλιος κατατάσσεται στην 140η θέση στη λίστα των 1000 πλουσίων. Όπως είναι γνωστό ο Stelios, γόνος πλούσιας εφοπλιστικής οικογένειας ελληνοκυπρίων, είναι ο ιδρυτής της αεροπορικής εταιρείας Easy Jet που την ξεκίνησε με μια «μικρή βοήθεια» 5 εκατ. στερλινών που του έδωσε ο μπαμπάς του το 1995. Στο κυριακάτικο αφιέρωμα της εφημερίδας *Καθημερινή* (15/6) μαθαίνουμε πως *«Ο Στέλιος δεν απήλαυσε την παιδική του ηλικία και θυσίασε την προσωπική του ζωή από πολύ νωρίς για να αποδείξει ότι δεν είναι ένα αχαΐρευτο πλουσιόπαιδο»*. Το καημένο.

Πάντως πρέπει να του αναγνωρίσουμε την προσπάθεια. Σε ηλικία 22 χρονών ανέλαβε μια ναυτιλιακή εταιρία του μπαμπά και αμέσως κατηγορήθηκε για την έκρηξη στο τάνκερ «Χέηβεν» - στα ανοικτά της Γένοβας — που κόστισε τη ζωή σε πέντε ναυτικούς και προκάλεσε μια από τις μεγαλύτερες οικολογικές καταστροφές στη Μεσόγειο. Επίσης κατηγορήθηκε για προσπάθεια δωροδοκίας των μαρτύρων.

Εκτός απο τη ρατσιστική πολιτική της για τους μετανάστες η Κυπριακή Δημοκρατία κατηγορείται και για κέντρο εμπορίου λευκής σαρκός

Τα γεράκια του πολέμου και της αγοράς είναι μια οικογένεια

Στα τέλη Μαΐου επισκέφθηκε την Κύπρο ο ελληνικής καταγωγής Αντριου Νάτσιος, επικεφαλής του αμερικανικού προγράμματος βοηθείας.

Ο κ. Νάτσιος σαν ο επικεφαλής αυτής της υπηρεσίας «ανθρωπιστικής» βοήθειας των ΗΠΑ ήταν αυτός που ξεκίνησε να παραχωρεί συμβόλαια εκατομμυρίων δολαρίων σε αμερικανικές εταιρείες για την «ανοικοδόμηση» του Ιράκ τη στιγμή που οι βομβαρδισμοί συνεχίζονταν αδιάκοπα. Ανάμεσα στις εταιρείες αυτές ήτανε η μεγάλη πολυεθνική του πετρελαϊκού τομέα Hulliburton της οποίας αφεντικό υπήρξε ο Ντικ Τσέινι πριν γίνει αντιπρόεδρος του Μπους.

Ο κ. Νάτσιος δεν ξέχασε βέβαια τους πρώην εργοδότες του, την εταιρεία Bechtel, παραδίδοντάς της το δεύτερο μεγάλο συμβόλαιο.

Η Μπέχτελ είναι μια πολυεθνική στενά δεμένη με την κυβέρνηση του Μπους και που είναι χωμένη μέχρι το λαιμό στις ιδιωτικοποιήσεις σε πολλές γωνιές του κόσμου. Συμμετείχε στην προσπάθεια ιδιωτικοποίησης της ύδρευσης στην Βολιβία. Ο κόσμος εκεί ξεσηκώθηκε και μετά από ένα πολύχρονο αγώνα κατάφερε να ακυρώσει αυτό το σχέδιο.

Η Μπέχτελ ήταν επίσης η κύρια ιδιωτική εταιρία της κοινοπραξίας που ανέλαβε την κατασκευή του Μετρό της Αθήνας, «φουσκώνοντας» το κόστος, εκβιάζοντας και καταφέρνοντας τελικά να κατασκευάσει σταθμούς χωρίς την κατάλληλη αντιπλημμυρική προστασία. Είναι επίσης ανακατεμένη στην ιδιωτικοποίηση των ναυπηγείων του Σκαραμαγκά.

Τέλος, η Μπέχτελ μαζί με την εταιρεία Λανίτη αποτελούν μια από τις 3 κοινοπραξίες που διεκδικούν το μεγάλο φαγοπότι των εκατομμυρίων λιρών από την ιδιωτικοποίηση των αεροδρομίων Λάρνακας και Πάφου με την περιβόητη μέθοδο της διαχείρισης αυτόματης χρηματοδότησης (ΒΟΤ). Οι άλλες δύο κοινοπραξίες είναι του ομίλου Παρασκευαΐδη και του ομίλου Σιακόλα.

Η σύνδεση ανάμεσα στα γεράκια του πολέμου και τα αρπακτικά της αγοράς είναι άμεση. Μαζί λεηλατούν ολόκληρες χώρες και οικονομίες προκαλώντας πότε τη φυσική εξόντωση εκατομμυρίων ανθρώπων και πότε καταδικάζοντάς τους στη φτώχεια και την εξαθλίωση για τα κέρδη τους.

Πως τα παίρνουν μερικοί προνομιούχοι

Σύμφωνα με τα στοιχεία από τις ετήσιες εκθέσεις των εισηγμένων εταιρειών στο ΧΑΚ για το 2002, οι μισθοί που πήραν τα μέλη των διοικητικών συμβουλίων 121 εταιρειών από τις 154 ξεπερνούν τα 10,5 εκατομμύρια λίρες (*Νέος Τύπος*, 7-8 Ιουνίου). Μάλιστα, οι 56 από τις 121 εισηγμένες εταιρείες παραχώρησαν αυξήσεις στους μισθούς των συμβούλων τους για το 2002 από 160% όπως η ΛΟΡΔΟΣ ΧΟΤΕΛΣ μέχρι και 2.566% (A.L.ProChoice)! Μερικά δείγματα «αντιμισθίας» για τους πραγματικούς προνομιούχους:

Η **Τράπεζα Κύπρου** με αριθμό 18 συμβουλών κατέβαλε 653.000 λίρες, δηλαδή £36.000 λίρες ο καθένας.

Η **Ελληνική Τράπεζα** πλήρωσε £452,000 σε 10 σύμβουλους, £45.000 ο καθένας.

Η **Λαϊκή Τράπεζα** £570.000 σε 12 συμβούλους, £47.000 ο καθένας.

Τον υψηλότερο μισθό πήραν οι σύμβουλοι της **ShareLink** £69.000 και η εταιρεία **Phil Andreou** £56.406.

Ένας μεγάλος αριθμός συμβούλων, εκτός από τις επιχειρήσεις τους, τα «μπόνους» και τις μετοχές τους σε εταιρείες, είναι ταυτόχρονα μέλη συμβουλίων άλλων εταιρειών και οργανισμών. Φαντάζεται λοιπόν κάποιος σε τι ποσά μπορεί να φτάνει το «χαρτζιλίκι» τους μόνο με το να παρευρίσκονται σε μερικές συνεδριάσεις το χρόνο των ΔΣ των εταιρειών στα οποία είναι μέλη.

Κι όλοι αυτοί οι μισθοί, που στην ουσία δεν αποτελούν το κύριο εισόδημα για τους συμβούλους αλλά ένα χαρτζιλίκι, πληρώθηκαν μετά τις ζημιές των εκατομμυρίων λιρών που ανακοίνωσαν για το 2002 πολλές εταιρείες.

Καπιταλισμός ο μεγαλύτερος έμπορας λευκής σαρκός

Η ετήσια έκθεση του ΥΠ.ΕΞ των ΗΠΑ συμπεριλαμβάνει την Ελλάδα και την Τουρκία στη «μαύρη λίστα» 15 χωρών που κατηγορούνται για το εμπόριο ανθρώπινης σάρκας. Μάλιστα οι ΗΠΑ απειλούν και με οικονομικές κυρώσεις και διακοπή της στρατιωτικής βοήθειας (!) αν οι δύο κυβερνήσεις δεν πάρουν τα κατάλληλα μέτρα μέχρι το φθινόπωρο. Αποτελεί μεγάλη πρόκληση και υποκρισία, όταν ο υπ' αριθμό ένας γκάνγκστερ και έμπορας των πάντων, η αμερικανική κυβέρνηση, «χτυπάει το καμπανάκι» σε άλλους για την πορνεία.

Σύμφωνα με την πρόσφατη έκθεση της Διεθνούς Οργάνωσης Εργασίας το εμπόριο παιδιών και γυναικών αποτελεί παγκόσμια μια από τις πιο επικερδείς επιχειρήσεις και ανταγωνίζεται το λαθρεμπόριο ναρκωτικών και όπλων, ενώ τα κέρδη του φτάνουν τα 12 δισεκατομμύρια δολάρια τον χρόνο. Ιδιαίτερα τα τελευταία 15-20 χρόνια το πρόβλημα της εμπορίας ανθρώπινης σάρκας έχει πάρει τεράστιες διαστάσεις, αφού η εφαρμογή του δόγματος της νεοφιλελεύθερης πολιτικής και η καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση διέλυσε ολόκληρες οικονομίες χωρών, της Ασίας, της Λατινικής Αμερικής και της Αν. Ευρώπης με αποτέλεσμα εκατομμύρια γυναίκες και παιδιά να οδηγούνται στην πορνεία και στο δουλεμπόριο.

Η κυπριακή δημοκρατία είναι μια από τις χώρες όπου η πορνεία αποτελεί μια καλοστημένη και κερδοφόρα βιομηχανία. Θεωρείται μάλιστα η Κύπρος διαμετακομιστικό κέντρο για το εμπόριο ανθρώπινης σάρκας προς τις χώρες της Ευρώπης. Σύμφωνα με τα στοιχεία υπάρχουν καταγραμμένες σαν εργοδοτούμενες σε διάφορα καμπαρέ, 1200 αλλοδαπές γυναίκες. Όμως ο πραγματικός αριθμός φτάνει στις 5000, συμπεριλαμβανομένων και εκείνων που εργάζονται σε μπιραρίες και αλλού.

Το θέμα της σεξουαλικής εκμετάλλευσης των ξένων καλλιτέχνιδων μπήκε στη βουλή για πολλοστή φορά στα τέλη Ιουνίου. Παρόλο που το ζήτημα αυτό είναι για χρόνια γνωστό στις οργανώσεις, στις διάφορες κυβερνήσεις και στους βουλευτές, όλοι κάνουν τα στραβά μάτια μέχρι να φθάσουν κάθε τόσο κάποιες καταγγελίες από το εξωτερικό ή στις σπάνιες εκείνες περιπτώσεις που οι ίδιες οι γυναίκες με κίνδυνο της ζωής τους τολμούν να προβούν σε καταγγελίες.

Είναι γι' αυτό που δεν πείθει η υποκριτική στάση κυβέρνησης και βουλής ότι πρόκειται να γίνει τίποτα ουσιαστικό για να προστατευθούν οι γυναίκες αυτές ή να ξηλωθούν τα κυκλώματα των πρακτόρων, των βαρόνων της νύχτας και των λειτουργών μετανάστευσης και της αστυνομίας. Εκείνο όμως που ενισχύει αυτή την κατάσταση και εμποδίζει τις γυναίκες αυτές να ξεφύγουν από τα πλοκάμια της πορνείας είναι οι ίδιοι ρατσιστικοί νόμοι που ισχύουν για τους ξένους. Χρησιμοποιούνται από τους «εργοδότες», τους μεσάζοντες και το Τμήμα Αλλοδαπών για να εκβιάζουν και να κρατούν αυτές τις γυναίκες μέσα σε μια κόλαση χωρίς ελπίδα διαφυγής τις περισσότερες φορές.

Γράφει ο Φαίδωνας Βασιλειάδης

ΔΙΕΘΝΗ

ΙΡΑΚ

Μαζική αντίσταση στις αμερικάνικες θηριωδίες

Λίγες μόνο βδομάδες αφότου ο Τζορτζ Μπους διακήρυξε τη νίκη του στο Ιράκ, οι αμερικανικές δυνάμεις βυθίζονται σε έναν βάλτο ανάλογο μ' αυτόν που αντιμετώπισαν στη Σομαλία. Πήρε εννιά μήνες στους Σομαλούς από τη στιγμή που υποδέχονταν με χαρά τα αμερικανικά στρατεύματα μέχρι να πανηγυρίζουν που κατέριψαν ένα ελικόπτερο Μπλακ Χωκ και σκότωσαν πεζοναύτες. Ανάλογες σκηνές συμβαίνουν ήδη στο Ιράκ καθώς αμερικανικά στρατεύματα ανοίγουν πυρ σε πολίτες και εξευτελίζουν ολόκληρες πόλεις, πυροδοτώντας την αντίσταση.

Τις τελευταίες βδομάδες οι αμερικανικές δυνάμεις στο Ιράκ ξεκινούσαν τις μεγαλύτερες επιθέσεις τους μετά την πτώση της Βαγδάτης. Αεροσκάφη και πυροβολικό άνοιξαν πυρ ενάντια σε αυτό που οι ΗΠΑ ισχυρίζονταν ότι είναι "στρατόπεδο εκπαίδευσης τρομοκρατών" κοντά στην πόλη Ράουα στο κεντρικό Ιράκ.

Σκότωσαν τουλάχιστον 70 άτομα. Οι ντόπιοι εξαγριώθηκαν, χωρίς να νοιάζονται αν αυτοί που σκοτώθηκαν ήταν απ' το Ιράκ ή από άλλες χώρες. Ο Χασάν Ιμπραχίμ προχώρησε πάνω στους τάφους και είπε: "*Αυτή η πόλη ήταν ασφαλής πριν έρθουν οι Αμερικάνοι εδώ και χύσουν τόσο αίμα. Αυτή είναι η δημοκρατία που μας λέγανε;*" Ο Μαρουάν Αλράουϊ, επίσης από την Ράουα είπε: "*Αν είχα την ευκαιρία, θα σκότωνα έναν Αμερικάνο, γιατί τώρα είναι οι εχθροί μου. Πριν από αυτό, μόνο ένας στους 10.000 κατοίκους της Ράουα θα πολέμαγε τους Αμερικάνους. Τώρα πάνω απ' τους μισούς θα το έκαναν*"

Την ίδια βδομάδα, 4.000 αμερικανοί στρατιώτες ξεκίνησαν μια επίθεση ενάντια στην πόλη Θουλούγια. Συνέλαβαν 397 άντρες κατοίκους της πόλης. Παρά τους ισχυρισμούς ότι η πόλη ήταν βάση ανταρτών, οι Αμερικάνοι βρήκαν μόνο έναν μικρό αριθμό όπλων που βρίσκονται συχνά στις αγροτικές περιοχές του Ιράκ και της υπόλοιπης Μέσης Ανατολής. Αλλά η επιδρομή προκάλεσε μια ενέδρα ενάντια σε μια φάλαγγα αμερικανικών τανκς την Παρασκευή. Η κεντρική διοίκηση των ΗΠΑ ανέφερε ότι 27 αντάρτες σκοτώθηκαν στη μάχη. Οι τοπικοί αμερικανοί διοικητές όμως, παραδέχονταν ότι το αληθινό νούμερο ήταν επτά -πέντε από αυτούς άμαχοι που σκοτώθηκαν όταν οι Αμερικάνοι γάζωσαν το αυτοκίνητό τους. Την Παρασκευή ένας Αμερικάνος αξιωματικός ζήτησε συγγνώμη από την οικογένεια των πέντε νεκρών πολιτών.

Αντίσταση

Ο Πάτρικ Κόκμπερν, δημοσιογράφος στη βρετανική εφημερίδα Ιντιπέντεντ αναφέρει: "Οι επίσημες αμερικανικές αναφορές για την επιχείρηση έρευνας μοιάζουν εκπληκτικά μ' αυτές που έβγαιναν στην κορύφωση του πολέμου στο Βιετνάμ, όπου όλοι οι νεκροί περιγράφονται ως εχθρικά στρατεύματα". Δυο μέρες αργότερα 1300 αμερικάνοι στρατιώτες αναπτύχθηκαν στην πόλη Φαλούτζα, στην οποία εμφανίστηκε δυνατή αντίσταση στην κατοχή αφότου Αμερικανοί στρατιώτες σκότωσαν 18 άοπλους διαδηλωτές τον περασμένο μήνα.

Οι κατοχικές αρχές ισχυρίζονται ότι αυτές οι μεγάλες επιθέσεις έχουν στόχο τους "πιστούς στον Σαντάμ". Αλλά υψηλόβαθμοι στρατιωτικοί παραδέχονται ότι δεν υπάρχει κάποιος κεντρικός συντονισμός στην αντίσταση, η οποία ξεδιπλώνεται σε πόλεις που ήταν ιδιαίτερα αντίθετες στον Σαντάμ Χουσεΐν. Η αντίσταση έχει σκοτώσει ως τώρα περίπου 49 αμερικανούς στρατιώτες, μετά τη νικητήρια ομιλία του Μπους και έχει τραυματίσει πολλούς επιπλέον. Δύο ελικόπτερα Απάτσι καταρρίφθηκαν την περασμένη βδομάδα. Ενέδρες στήθηκαν στη Βαγδάτη και στον δρόμο που συνδέει,το κεντρικό Ιράκ με τη γειτονική Ιορδανία.

Δεν είναι μόνο στις πόλεις που κατοικούνται από Σουνιτικό πληθυσμό, όπου μεγαλώνει η εχθρότητα στην κατοχή. Ανάμεσα σε άλλες διαμαρτυρίες, 10.000 άνθρωποι διαδήλωσαν στους δρόμους της Βασόρας, στο νότιο Ιράκ,την οποία κατέχουν οι Βρετανοί, απαιτώντας να αποφασίζουν οι ίδιοι για τη διοίκησή τους. Η Βασόρα είναι η δεύτερη μεγαλύτερη πόλη του Ιράκ και με μεγάλη πλειοψηφία Σιιτών. Βρετανικά στρατιωτικά οχήματα λιθοβολήθηκαν στη διαδήλωση ενώ ο κόσμος φώναζε συνθήματα όπως: "Δεχτείτε τα αιτήματά μας ή θα το μετανιώσετε".

Τα αμερικανικά στρατεύματα δέχτηκαν δύο επιθέσεις με χειροβομβίδες στη Μοσούλη, στο βόρειο Ιράκ, που ελέγχεται από τους Κούρδους. Ο Πίτερ Σίνγερ, κορυφαίος στρατιωτικός αναλυτής στην Ουάσιγκτον λέει:

"*Είναι προφανές ότι, ενώ η κυβέρνηση Μπους προσπάθησε να πάει παρακάτω αφού διακήρυξε το τέλος της βασικής στρατιωτικής επιχείρησης, η σύγκρουση είναι μακριά από το να έχει τελειώσει και οι προκλήσεις προς τις αμερικανικές δυνάμεις γίνονται πιθανά δυσκολότερες*".

Το Πεντάγωνο έλπιζε να αποσύρει τις δυνάμεις που βρίσκονται στο Ιράκ από την αρχή της εισβολής. Αλλά τώρα πρέπει να τις αφήσει εκεί, καθώς αντιμετωπίζει έναν όλο και πιο εχθρικό πληθυσμό. Υπάρχουν αναφορές για πτώση του ηθικού στις αμερικανικές μονάδες. Οι προσπάθειες να κερδηθούν οι απλοί Ιρακινοί μέσω μιας εκστρατείας προς "τις καρδιές και τα μυαλά" πρόσθεσαν μόνο μίσος προς τις ΗΠΑ. "*Είναι αντιφατικό για τους ντόπιους ανθρώπους*", λέει ένας σκεπτικός αμερικανός φαντάρος, "*Βομβαρδίζουμε το σπίτι τους και τρεις δρόμους παρακάτω βάφουμε το σχολείο τους*".

Στο μεταξύ τα καθημερινά βάσανα του ιρακινού λαού συνεχίζονται. Οι θερμοκρασίες τις περασμένες μέρες ξεπέρασαν τους 40ο C στη Βαγδάτη. Η καταστροφή των ηλεκτρικών σταθμών σημαίνει ότι ρεύμα για κλιματισμό και ανεμιστήρες φτάνει μόνο για μία ώρα τη μέρα σε μεγάλα τμήματα της πόλης. Ενώ λύματα από τους υπόνομους ακόμη κυλάνε στους δρόμους. Τις αμέσως επόμενες βδομάδες οι θερμοκρασίες αναμένεται να φτάσουν τους 50ο C. Και η οργή ενάντια στην κατοχή μπορεί να βράζει κι αυτή.

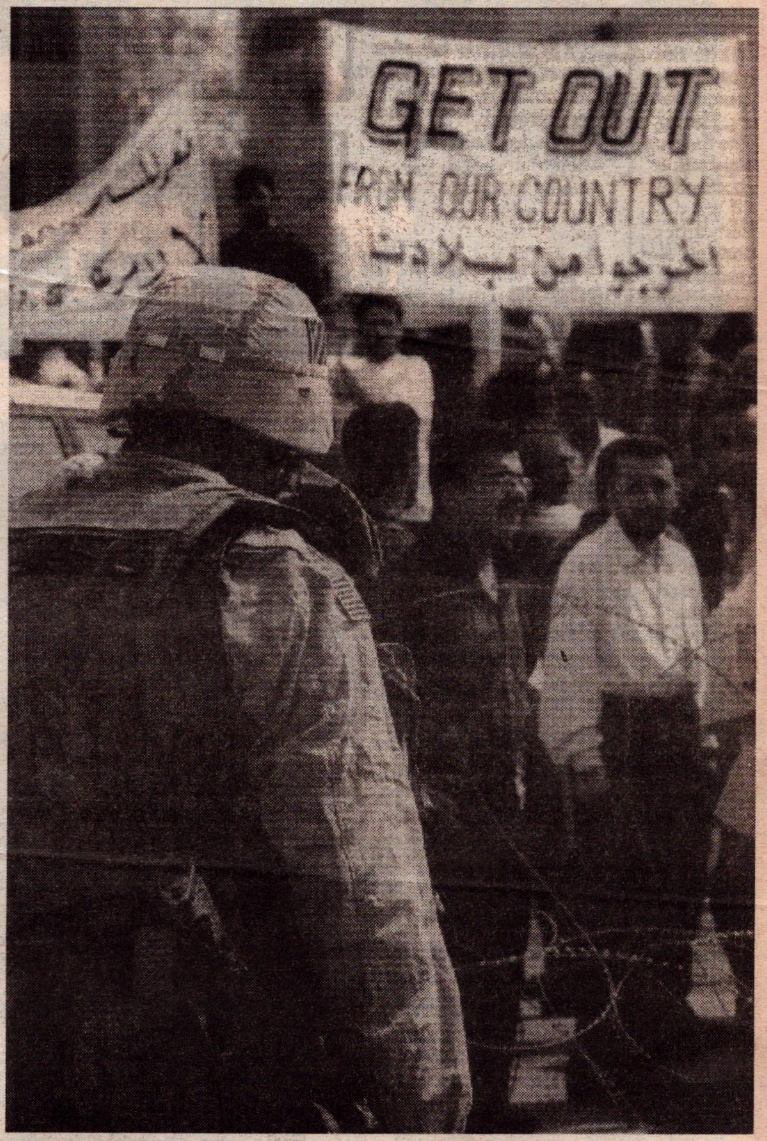

ΙΡΑΝ

Φοιτητική έκρηξη ενάντια στο καθεστώς

Οι φοιτητικές διαδηλώσεις στο Ιράν προκάλεσαν φόβο για ριζοσπαστικές αλλαγές στους ηγέτες της χώρας αλλά και αηδιαστικά υποκριτικές δηλώσεις από τον Τζορτζ Μπους. Εκατοντάδες φοιτητές βγήκαν στο δρόμο, για πέντε συνεχόμενες νύχτες. Ξεκίνησαν στη βασική πανεπιστημιούπολη στην πρωτεύουσα, Τεχεράνη και μέσα στο πρώτο σαββατοκύριακο οι διαδηλώσεις είχαν απλωθεί σε πολλές άλλες πόλεις -Ισπαχάν, Σιράζ, Αχβάζ και Μασχάντ(πόλη που είναι μεγάλο θρησκευτικό κέντρο).

Η αφορμή για τις διαδηλώσεις ήταν η είδηση ότι η κυβέρνηση σκοπεύει να ιδιωτικοποιήσει κάποια πανεπιστήμια και να εισάγει δίδακτρα. Κάτι τέτοιο θα ήταν χτύπημα για τους φτωχούς φοιτητές και παραβίαση του Συντάγματος που υπόσχεται δωρεάν εκπαίδευση. Οι φοιτητές συγκρούστηκαν με τις ειδικές δυνάμεις της αστυνομίας και με πολιτοφύλακες που υποστηρίζουν τη συντηρητική πτέρυγα του ισλαμιστικού κράτους του Ιράν. Πολλοί τραυματίστηκαν.

Το σαββατοκύριακο οι αρχές αποφάσισαν να αλλάξαν τακτική σε μια προσπάθεια να αποφορτίσουν τις διαμαρτυρίες. Η μεταρρυθμιστική πτέρυγα του κράτους, που ελέγχει το κοινοβούλιο και την συμβατική αστυνομία, διέταξε την αστυνομία να στραφεί ενάντια στους πολιτοφύλακες που είχαν επιτεθεί στους φοιτητές μέσα στις εστίες τους. Συνέλαβαν τον Σαΐντ Ασγκάρ, ηγέτη της συντηρητικής συμμορίας Μπασίτζ.

Ο Ακμπάρ Χασεμί Ραφσαντζανί, γνωστή φυσιογνωμία του καθεστώτος, είπε σε μια συνάθροιση, στην προσευχή της Παρασκευής στο πανεπιστήμιο της Τεχεράνης, ότι οι φοιτητές δεν είναι "πράκτορες των ΗΠΑ" αλλά έχουν δίκαια αιτήματα. Δεν είναι ξεκάθαρο αν αυτή η αντιμετώπιση μαζί με τις υποσχέσεις ότι δεν θα ιδιωτικοποιηθούν τα πανεπιστήμια θα αρκέσουν για να σταματήσουν τώρα οι διαμαρτυρίες. Αλλά ήδη έχουν δημιουργήσει ρωγμές στις διαιρέσεις του ίδιου του ιρανικού κράτους και έδειξαν τον δρόμο των μαζικών κινητοποιήσεων, με τον οποίο μπορούν να επιτευχθούν ακόμη μεγαλύτερες αλλαγές για τους εργαζόμενους και τους φτωχούς.

Για τον Τζορτζ Μπους, όμως, οι διαδηλώσεις αποτέλεσαν δικαιολογία για να επιταχύνει την προσπάθειά επέκτασης της αμερικάνικης ισχύος σε ολόκληρη τη Μέση Ανατολή και να αναγκάσει κράτη που βρίσκονται στη λίστα του "άξονα του κακού" να δεχτούν φιλοαμερικάνικα καθεστώτα με το φόβο της στρατιωτικής επέμβασης. Ισχυρίστηκε κυνικά το σαββατοκύριακο ότι υποστηρίζει τους φοιτητές, λέγοντας πως: "Αυτό είναι το ξεκίνημα της έκφρασης του λαού προς ένα ελεύθερο Ιράν, το οποίο θεωρώ θετικό". Κι αυτό από έναν άνθρωπο που αγνόησε τις διαμαρτυρίες εκατομμυρίων ανθρώπων σε όλο τον πλανήτη ενάντια στην εισβολή του στο Ιράκ.

Και ο Μπους, που έχει επευφημήσει κάθε κατασταλτική κίνηση ενάντια στις αντικαπιταλιστικές διαδηλώσεις και άλλες διαμαρτυρίες στη Δύση, δήλωσε ακόμη πως καταδικάζει τις επιθέσεις στους Ιρανούς διαδηλωτές. Οργανώσεις πλούσιων εξόριστων Ιρανών προσπάθησαν να καρπωθούν τις διαδηλώσεις, ισχυριζόμενοι ότι ήταν οι δικές τους δορυφορικές τηλεοπτικές μεταδόσεις που έδωσαν έμπνευση στους φοιτητές.

Αυτές οι οργανώσεις, που εδρεύουν στις ΗΠΑ και τη Βρετανία, αποτελούνται από υποστηρικτές του βάναυσου Σάχη του Ιράν και της δυναστείας του, που ανατράπηκε με την ιρανική επανάσταση του 1979. Στη Βρετανία πολλά από τα παράσιτα που βρίσκονται στις λίστες των εκατομμυριούχων στους Σάντεϊ Τάιμς, ανήκουν σ' αυτές τις οργανώσεις. Τα συμφέροντά τους δεν θα μπορούσε να βρίσκονται μακρύτερα από αυτά των φοιτητών και των νέων ανθρώπων που ξεχύθηκαν στους δρόμους του Ιράν. Κι όμως τα δυτικά ΜΜΕ κατάπιαν το παραμύθι που πουλάνε οι νεοσυντηρητικοί του Μπους μαζί με τους εκατομμυριούχους Ιρανούς ότι οι διαδηλώσεις είναι υπέρ των ΗΠΑ.

Ο Μπους και ο Μπλερ θα προσπαθήσουν να εκμεταλλευτούν τις διαδηλώσεις στο Ιράν την ίδια ώρα που εξαπολύουν κι άλλες καλυμένες απειλές στρατιωτικής δράσης ενάντια στους ίδιους τους ανθρώπους που προσποιούνται ότι υποστηρίζουν. Αλλά οι φοιτητές του Ιράν δεν τρώνε κουτόχορτο.

Οι νέοι άνθρωποι στους δρόμους του Ιράν έχουν δει παιδιά της ηλικίας τους να σακατεύονται από τον ισραηλινό στρατό στη Γάζα και τη Δυτική Οχθη, να ξεχύνονται στους δρόμους σε αντικαπιταλιστικές και αντιπολεμικές διαδηλώσεις. Στην περίπτωση του Κάρλο Τζουλιάνι στη Γένοβα, είδαν τα κράτη της Δύσης να εξαπολύουν βία με την ίδια βαναυσότητα που το κάνουν οι ηγέτες του Ιράν. Και έχουν δει ακόμη τις εικόνες από το Αλ Τζαζίρα (που δεν δείχνουν τα δυτικά κανάλια) με τα βάσανα που έφεραν οι ΗΠΑ στο Ιράκ και το Αφγανιστάν, χώρες με τις οποίες συνορεύει το Ιράν. Αυτά δε σταματάνε τις ΗΠΑ και τις δεξιές Ιρανικές οργανώσεις από το να διοχετεύουν χρήμα και ψέματα έτσι ώστε να κατευθύνουν το κίνημα προς τα δικά τους συμφέροντα.

Αλλά δείχνουν πως όσο περισσότερο οι Ιρανοί διαδηλωτές νιώσουν μέρος της παγκόσμιας μάχης ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τη φτώχεια, τόσο περισσότερο θα μπορούν να στρέφονται προς τη ριζοσπαστική αλλαγή που ο Μπους θέλει να αποφύγει με κάθε κόστος.

29 χρόνια απο τ

ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕ

Ελληνες και τούρκοι εργάτες ενω

Η κυρίαρχη άποψη στην ελληνοκυπριακή πλευρά είναι ότι το Κυπριακό δημιουργήθηκε το 1974 με την τουρκική εισβολή. Αντίθετα στη τουρκοκυπριακή πλευρά η άποψη που προβάλλει η άρχουσα τάξη είναι ότι το κυπριακο λύθηκε το 1974 με την «ειρηνευτική επιχείρηση» και την «απελευθέρωση» των τουρκοκυπρίων.

Είναι και οι δυό απόψεις λάθος. Το κυπριακό υπάρχει πολλά χρόνια πρίν το '74 και συνεχίζει μέχρι σήμερα. Ούτε η ελληνοκυπριακή άρχουσα τάξη ήταν το αθώο θύμα το '74, ούτε βέβαια και οι τουρκοκύπριοι απελευθερώθηκαν απο τον τούρκικο στρατό.

Ούτε βέβαια είναι αποτέλεσμα κάποιων «ανεγκέφαλων σοβινιστικών κύκλων στις δυο πλευρές που έκαναν ακρότητες» όπως θέλουν να το παρουσιάζουν οι πιό «προοδευτικοί» ελληνοκύπριοι.

Τρεις είναι οι παράγοντες που έχουν καθορίσει την ιστορία της Κύπρου από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και μετά.

- Οι ανταγωνισμοί των Μεγάλων Δυνάμεων για τον έλεγχο αυτού του στρατηγικού σημείου στην Ανατολική Μεσόγειο, δίπλα στα πετρέλαια της Μ. Ανατολής - το αβύθυστο αεροπλανοφόρο στο κέντρο της Μεσογείου.

- Η κόντρα ανάμεσα στις άρχουσες τάξεις της Ελλάδας και της Τουρκίας, που η κάθε μια διεκδικεί για λογαριασμό της το ρόλο του "προτιμητέου" συμμάχου της Δύσης στην περιοχή.

- Η σύγκρουση ανάμεσα στην ελληνοκυπριακή και τουρκοκυπριακή άρχουσα τάξη για την οικονομική, πολιτική και στρατιωτική κυριαρχία πάνω στο νησί.

Για να εξασφαλίσει τα συμφέροντα της και να πετύχει τους στόχους της η κάθε πλευρά δεν είχε κανένα ενδιασμό να ακολουθήσει πολιτική εθνικού ξεκαθαρίσματος σφάζοντας εκατοντάδες αμάχους, ξεσπιτώνοντας χιλιάδες απλούς ανθρώπους προκαλώντας τεράστιες καταστροφές. Αν η τούρκικη άρχουσα τάξη και ο τούρκικος στρατός δολοφόνησαν εκατοντάδες αμάχους και οδήγησαν στην προσφυγιά χιλιάδες ελληνοκύπριους, η ελληνοκυπριακή και ελληνική άρχουσα τάξη, η εθνοφρουρά και ο ελληνικός στρατός ευθύνονται για παρόμοια εγκλήματα σε βάρος των τουρκοκυπρίων όλα τα χρόνια πρίν το '74 αλλά και το '74. Το ότι έχασαν το πόλεμο του '74 δεν τους μετατρέπει και σε αδικημένους. Μέχρι τότε ήταν αυτοί οι επιτιθέμενοι που καταπίεζαν και έσφαζαν τους τουρκοκύπριους. Ήταν αυτοί που κρατούσαν με τη βία των όπλων, τους τουρκοκύπριους, το 18% του πληθυσμού, στους θύλακες που αποτελούσαν μόλις το 4.8% του εδάφους.

Σήμερα έχει αποκαλυφτεί με αναμφισβήτητο πιά τρόπο όλη η βαρβαρότητα και των δυό πλευρών με τις επίσημες αναφορές σε ομαδικούς τάφους αθώων ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων με τη συμφωνία που έγινε για τους αγνοούμενους και με τις εκταφές λειψάνων για την αναγνώριση με την μέθοδο του DNA.

Η Αγγλία και οι άλλες μεγάλες δυνάμεις όχι μόνο παρακολουθούσαν απαθείς αυτές τις εξελίξεις αλλα έριχναν και λάδι στη φωτιά για να εξασφαλίζουν την δική τους παρουσία στο νησί σαν εγγυητές και επιδιαιτητές. Το ενδιαφέρον τους δεν ήταν τα αθώα θύματα, οι απλοί άνθρωποι των δυό πλευρών αλλά οι βάσεις τους, τα ραντάρ τους, οι κατασκοπευτικοί τους σταθμοί και η εξυπηρέτηση των συμφερόντων τους.

Λύση απο τα πάνω...

Οι ίδιοι παράγοντες που γέννησαν το πρόβλημα στην Κύπρο, λένε τώρα ότι θα το λύσουν. Οι ίδιες μεγάλες δυνάμεις, οι ίδιες άρχουσες τάξεις, ακόμα και τα ίδια πρόσωπα. Ακόμα και αν φτάσουν σε μια λύση δεν θα είναι περισσότερο δίκαιη, ειρηνική και βιώσιμη από όσες έχουν δώσει στο παρελθόν.

Αντίθετα αυτές οι «λύσεις» που έχουν δώσει οι από πάνω, οι κυβερνήσεις, ο «διεθνής παράγοντας» οι αμερικανοβρεττανοί, η Ε.Ε. οδηγούν κάθε φορά σε νέους γύρους αντιπαράθεσης και πολεμικές συγκρούσεις. Αυτό είναι κάτι που όχι μόνο το έχουμε ζήσει στο παρελθόν αλλά το βλέπουμε να επαναλαμβάνεται συνέχεια στη Παλαιστίνη, στην Ιρλανδία και αλλού που υπάρχουν παρόμοιες συγκρούσεις.

Οι συμφωνίες της Ζυρίχης το 1960 όχι μόνο δεν έλεισαν το πρόβλημα της ειρήνης στην Κύπρο αλλά έβαλαν και το πλαίσιο μέσα στο οποίο εξελίχτηκε η σύγκρουση το '63-'64, το '67 και το '74. Οι απλοί άνθρωποι και στις δυό πλευρές πλήρωσαν αυτές τις διπλωματικές μανούβρες και αντιπαραθέσεις με ποτάμια αίματος, προσφυγιά και δυστυχία.

Γι αυτό δεν πρέπει να έχουμε καμιά αυταπάτη ότι οι πρωτοβουλίες της Ε.Ε. ή του ΟΗΕ και οι διπλωματικές μανούβρες αμερικανοβρετανών ή του Σημίτη και του Ερτογάν ή ακόμα και οι συνομιλίες Ντεκτάς - Παπαδόπουλου αν αρχίσουν ξανά, μπορούν με οποιοδήποτε τρόπο να φέρουν την ειρήνη στο νησί και ευρήτερα στη περιοχή.

Στις μεγάλες διαδηλώσεις της Θεσσαλονίκης ελληνοκύπριοι διαδηλώσαμε μαζί με τούρκους ... δράση, ιδιαίτερα ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων είναι σήμερα επιτακτική αν θέλουμε ... επαναπροσέγγισης και στις δυό πλευρές.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι προτιμούμε να συνομιλούν οι Παπαδόπουλος και Ντεκτάς και ο Γιωργάκης να χορεύει ζεϊμπέκικο με τον τούρκο ομόλογο του, παρά να βγάζουν εθνικιστικές κορώνες, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι την επόμενη στιγμή δεν μπορούν να μας οδηγήσουν ξανά σε νέες αντιπαραθέσεις, ψυχροπολεμικό κλίμα, ακόμη και θερμά επισόδεια.

...ή επαναπροσέγγιση απο τα κάτω

Η πραγματική ελπίδα για ειρήνη, δικαιοσύνη και ευημερία στη περιοχή είναι οι αγώνες των εργαζομένων στη κάθε χώρα ενάντια στον εθνικισμό της δικής τους πλευράς, ενάντια στ' αφεντικά και τους στρατοκράτες που δεν έχουν κανένα πρόβλημα να μας οδηγήσουν ξανά στο σφαγείο του πολέμου για να εξασφαλίσουν τα δικά τους συμφέροντα.

Αυτό για μας τους ελληνοκύπριους σημαίνει να καταγγείλουμε τους στρατιωτικούς εξοπλισμούς της δικής μας πλευράς και την προσπάθεια ένταξης της Κυπριακής Δημοκρατίας στην Ε.Ε. σαν μια επιθετική πολιτική προς τους τουρκοκύπριους. Σημαίνει να απαιτήσουμε να σταματήσει αμέσως το εμπάργκο σε βάρος των τουρκοκυπρίων και όχι απλά να παραχωρηθούν κάποια ημίμετρα όπως αυτά που εξάγγειλε ο Παπαδόπουλος με στόχο κυρίως να ξεφύγει απο την πίεση για διευκολύνσεις στους τουρκοκύπριους και για να χρησιμοποιήσει την τουρκοκυπριακή αντιπολίτευση.

Σήμερα που έχουν ανοίξει τα σύνορα και υπάρχει η δυνατότητα για κοινή δράση ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων η πάλη ενάντια στον εθνικισμό και τον πόλεμο μπορεί να πάρει πολύ πιο έντονο και συγκεκριμένο χαρακτήρα. Χρειάζονται κοινές πρωτοβουλίες που να δωσουν πολιτικό περιεχόμενο στις επαφές των απλών ανθρώπων των δυό πλευρών και να βάλουν τη προοπτική για κοινή δράση.

Η κοινος γιορτασμός της φετινής πρωτομαγιάς και ιδιαίτερα η κοινή διαδήλωση ενάντια στον πόλεμο έξω απο την αμερικάνικη πρεσβεία ήταν μια καλή αρχή. Σήμερα χρειάζεται να δώσουμε συνέχεια. Η επέτειος στις 20 του Ιούλη είναι μια καλή ευκαιρία για κοινές εκδηλώσεις. Κάθε χρόνο αυτές τις μέρες γίνονονται και στις δυό πλευρές γιορτές μίσους που επικεντώνονται αποκλειστικα στις ευθύνες της άλλης πλευράς για τους πολέμους στη Κύπρο και καλιεργούν τον εθνικισμό.Φέτος θα πρέπει οι υποστηριχτές της ειρήνης και της επαναπροσέγγισης να αξιοποιήσουν αυτό το κλίμα φιλειρηνικής διάθεσης και συμφιλίωσης που έχει δημιουργηθεί μετά το άνοιγμα των συνόρων και να οργανώσουν κοινές εκδηλώσεις. Να τιμήσουμε τα αθώα θύματα και στις δυό

...ον Ιούλη του '74

...ΜΟ ...ομένοι

...συντρόφους. Η κοινή δράση μας ...α κτίσουμε ένα μαζικό κίνημα

πλευρές και να δείξουμε ότι οι απλοί άνθρωποι των δυό πλευρών δεν έχουν και δεν θέλουν να έχουν καμιά σχέση με τους πολέμους των αρχουσών τάξεων μας και των ιμπεριαλιστών. Οτι δεν θα τους ακολουθήσουμε σε αυτή τη σύγκρουση και θέλουμε ειρηνική διευθέτηση του Κυπριακού εδώ και τώρα.

Το χτίσιμο ενός κινήματος ειλικρινούς επαναροσέγγισης με τέτοια αιτήματα είναι η πραγματική ελπίδα για εδραίωση της ειρήνης και της ευημερίας στο νησί. Ενα τέτοιο κίνημα είναι που μπορεί όχι μόνο να επιβάλει στις άρχουσες τάξεις των δυό πλευρών την υπογραφή μιας κοινά αποδεχτής συμφωνίας αλλα να ανοίξει και την προοπτική της ανατροπής όλων αυτών που δημιούργησαν και συντηρούν το κυπριακό πρόβλημα για να κτίσουμε μια κοινωνία που να εξασφαλίζει πραγματική δημοκρατία, ευημερία και ειρήνη για όλους τους κατοίκους του νησιού και της γύρο περιοχής.

Ντίνος Αγιομαμίτης

Τι οδήγησε στο πραξικόπημα;

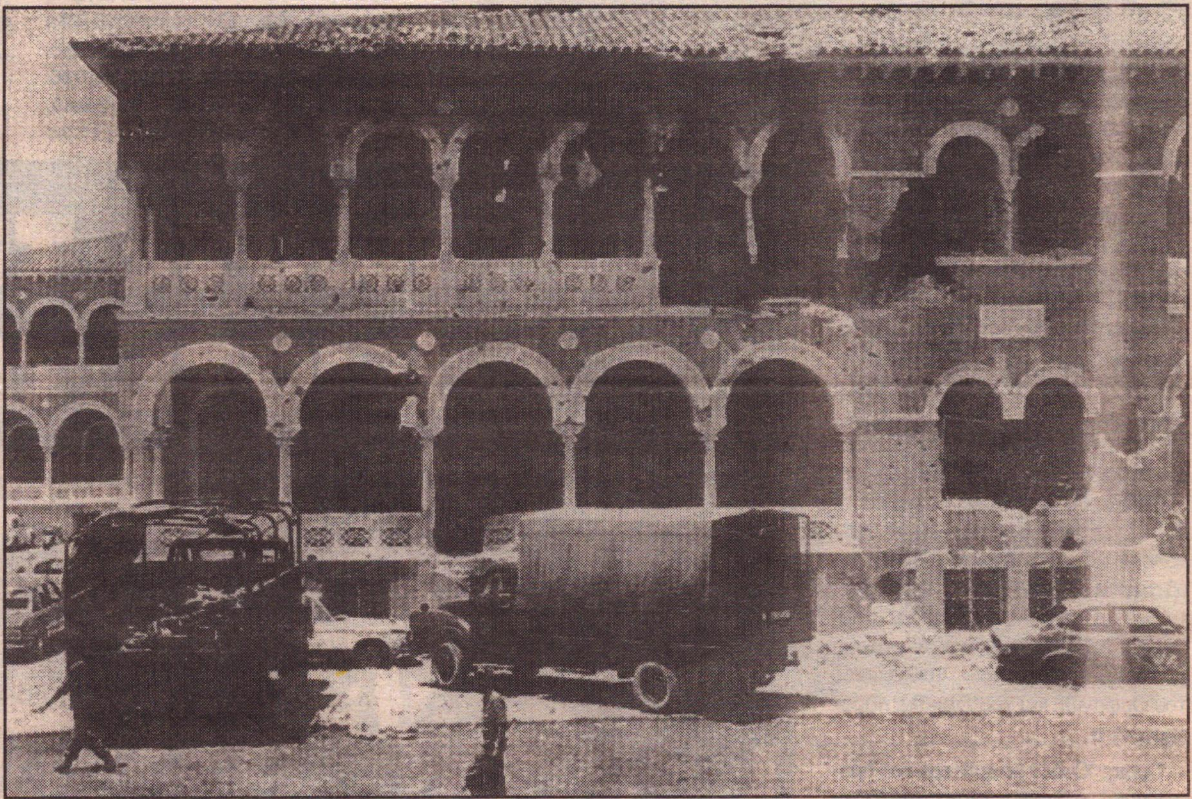

Κλείνουν 29 χρόνια, από τον Ιούλιο του 1974 όταν οι ερπίστριες των τάνκς όργωναν τους δρόμους της Λευκωσίας. Χιλιάδες δημοκράτες συνελήφθηκαν και βασανίστηκαν από τα φασιστοειδή καθάρματα της ΕΟΚΑ Β και τους εγκάθετους στρατιωτικούς της ελληνικής Χούντας. Εκατοντάδες αγωνιστές που αντιστάθηκαν δολοφονήθηκαν και ρίχτηκαν σε ομαδικούς τάφους.

Οι δολοφόνοι στις πιο πολλές περιπτώσεις γνωστοί και ατιμώρητοι μέχρι σήμερα. Πολλοί αγωνιστές της αριστεράς και ιδιαίτερα νεολαίοι προσπαθούν σήμερα να καταλάβουν τι έγινε τον Ιούλη του '74. Πως φτάσαμε στο πραξικόπημα και γιατί δεν κατάφερε η αριστερά να το αντιμετωπίσει;

Ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός

Στη Κύπρο η εικόνα που καλλιεργείται για τη Χούντα είναι ότι κάποιοι "παράφρονες στρατιωτικοί έκαναν πραξικόπημα για να πουλήσουν την Κύπρο στους Τούρκους. Είναι γεγονός ότι οι προσπάθειες των ελληνοκύπριων καπιταλιστών όλη την προηγούμενη περίοδο να επιβάλουν την δική τους κυριαρχία στο νήσι, είχαν και την στήριξη της Ελλάδας. Αυτή η συμμαχία όμως δεν ήταν πάντα "αδελφική". Οι έλληνες καπιταλιστές είχαν τις δικές τους μεγαλεπήβολες επιδιώξεις.

Η ελληνική άρχουσα τάξη βρίσκονταν σε ανταγωνισμό με τη Τουρκία. Και οι δυο πλευρές διεκδικούσαν το ρόλο του ισχυρότερου σύμμαχου του δυτικού ιμπεριαλισμού στη περιοχή. Αυτό σήμαινε τη οικονομική, διπλωματική και στρατιωτική ανάδειξη τους στη περιοχή.

Το 1973 η "πετρελαϊκή κρίση" έστειλε τη τιμή του "μαύρου χρυσού" στα ύψη. Τα κοιτάσματα πετρελαίου στο Αιγαίο αποκτούσαν ξαφνικά τεράστια αξία. Απο την άλλη ο ανταγωνισμός για τις αγορές στη Μέση Ανατολή σήμαινε αυτόματα ανταγωνισμό για τα αεροναυτικά περάσματα στο Αιγαίο. Η Ελλάδα ζητούσε να κηρυχθεί το Αιγαίο κλειστή θάλασσα. Τελικά κατάφερε να κερδίσει το δικαίωμα επέκτασης των χωρικών υδάτων από 6 σε 12 ναυτικά μίλια.

Αν η Χούντα εξασκούσε αυτό το δικαίωμα τα διεθνή ύδατα του Αιγαίου θα περιορίζονταν από 49% σε ένα ελάχιστο 19%. Η Τουρκία απειλούσε ότι τυχόν επέκταση των χωρικών υδάτων, θα ήταν αιτία πολέμου.

Ο Μακάριος

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες η Χούντα του Ιωαννίδη οργάνωσε το πραξικόπημα στη Κύπρο. Αυτή η κίνηση σκοπό είχε να αναβαθμίσει από τη μια την ίδια την Χούντα που κατέρρεε κάτω από την πίεση των εργατών και της νεολαίας μετά την εξέγερση του Πολυτεχνείου και από την άλλη να αναβαθμίσει την στρατηγική θέση της Ελλάδας απέναντι στη Τουρκία. Ο ελληνικός καπιταλισμός αποκτώντας τον απόλυτο έλεγχο του νησιού θα κατοχύρωνε το προβάδισμα του σαν ο πιο σημαντικός συνεταίρος των ιμπεριαλιστών στο Αιγαίο και στην Ανατολική Μεσόγειο.

Αυτό που δεν ήταν σίγουρο για τη Χούντα ήταν η στάση των ελληνοκυπρίων.

Ο Μακάριος θεωρείται αντιχουντικός γιατί συγκρούστηκε με τη Χούντα. Η αλήθεια όμως είναι ότι ποτέ δεν καταδίκασε τη Χούντα. Συγκρούστηκε μαζί της μόνο όταν έγινε ολοφάνερο ότι ετοίμαζε πραξικόπημα εναντίον του. Η σύγκρουση αυτή δεν είχε ούτε διεθνιστικό, ούτε και δημοκρατικό χαρακτήρα. Είχε σαν αφετηρία τα συμφέροντα του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού που κινδύνευαν να θυσιαστούν από τη Χούντα για χάρη των συμφερόντων του ελληνικού καπιταλισμού. Ο ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός εκείνη τη περίοδο ήταν σε ένταση λόγω των πετρελαίων στο Αιγαίο. Ο ελληνοκυπριακός καπιταλισμός που είχε τα δικά του οικονομικά ανοίγματα στην Μέση Ανατολή και ΕΣΣΔ απαιτούσε να είναι η τρίτη κορυφή του τριγώνου και όχι ο κομπάρσος στην ελληνοτουρκική διαμάχη όπως ήθελε η Χούντα.

Η αντίσταση

Ο Μακάριος για να αντιμετωπίσει την ΕΟΚΑ Β και τα άλλα όργανα της Χούντας στην Κύπρο που έβαζαν βόμβες, δολοφονούσαν και τρομοκρατούσαν δημοκράτες και αριστερούς, κατα την προσφιλή μέθοδο του αρχηγού της του Γρίβα, κατέφυγε στην αύξηση της κρατικής καταστολής και τρομοκρατίας. Δημιούργησε το εφεδρικό σώμα της αστυνομίας και του έδωσε προνόμια και υπερεξουσίες.

Πολύ νωρίς φάνηκε πόσο αδιέξοδη ήταν αυτή η πολιτική. Οχι μόνο γιατί η Χούντα είχε ήδη διαβρώση ολόκληρη την ηγεσία της Εθνοφρουράς και σε ένα σημαντικό βαθμό την αστυνομία, αλλά γιατί μια τέτοια τακτική περιόριζε την αντίσταση στη Χούντα σε ένοπλη αντιπαράθεση μεταξύ ΕΟΚΑ Β' και εφεδρικού.

Αντίθετα η κινητοποίηση του εργατικού κινήματος και της νεολαίας σε μαζικές και δυναμικές κινητοποιήσεις θα δημιουργούσε τις προϋποθέσεις και τις βάσεις όχι μόνο για απομόνωση της ΕΟΚΑ Β' αλλά θα συγκροτούσε και τον πιο μαζικό «στρατό» που θα μπορούσε να αντιμετωπίσει αποτελεσματικά το πραξικόπημα.

Η ηρωϊκή αντίσταση των εργατών και της νεολαίας που κράτησε για μέρες και έδωσε την δυνατότητα στο Μακάριο να διαφύγει, έδειξε πως αν αυτή η δύναμη οργανώνονταν αποτελεσματικά θα μπορούσε να τσακίσει το πραξικόπημα.

Η αριστερά αντί να κινηθεί προς αυτή την κατεύθυνση, της οργάνωσης του μαζικού κινήματος αντίστασης στη Χούντα και την πολιτική της, στήριξε τις επιλογές του Μακάριου για έκτακτα μέτρα κρατικής καταστολής. Του πρότεινε μάλιστα ένα κατάλογο με χίλια μέλη του κόμματος για να τα μετατρέψει σε ένοπλο σώμα για ενίσχυση του εφεδρικού και της αστυνομίας. Η μεγάλη δύναμη του εργατικού κινήματος και της νεολαίας, που φάνηκε με τα ογκώδη και δυναμικά συλλαλητήρια που οργανώθηκαν μετά τις πρώτες απόπειρες κατα του Μακάριου, έμειναν για άλλη μια φορά έξω και έδωσαν τη μάχη αυθόρμητα και ανοργάνωτα όταν ξέσπασε το πραξικόπημα.

Οι εκκλήσεις του Μακάριου για αντίσταση απο τον ραδιοσταθμό της Πάφου ήταν η τραγική επιβεβαίωση του πόσο αδιέξοδη ήταν η πολιτική του απέναντι στη Χούντα.

Οι νοσταλγοί

Η ατιμωρησία των δολοφόνων της ΕΟΚΑ Β' και της Χούντας με τον κλάδο ελιάς που τους πρόσφερε ο Μακάριος οδήγησε στην αποθράσυνση τους. Τα τελευταία χρόνια μάλιστα με την διακυβέρνηση του Συναγερμού που προτωστατούσε στα μνημόσηνα του αρχιδολοφόνου Γρίβα και προσπαθούσε να εξιλεώσει το πραξικόπημα σαν αποτέλεσμα της κρατικής βίας του καθεστώτος του Μακαρίου, έφτασαν στο σημείο να ζητούν παράσημα και συντάξεις για τη συμμετοχή τους στο εγκληματικό πραξικόπημα.

Όμως κανένα συγχωροχάρτι δεν μπορεί να αθωώσει τους δολοφόνους των αγωνιστών που αντιστάθηκαν στα τανκς ενάντια στους καταπατητές της δημοκρατίας και ελευθερίας.

Το δικό μας μήνυμα για το πραξικόπημα του Ιούλη είναι ξεκάθαρο. Η μόνη πραγματική προστασία από πραξικοπήματα, χούντες και δικτατορίες είναι η πάλη ενάντια σε κάθε απόπειρα των νοσταλγών της δικτατορίας στη Ελλάδα και των πραξικοπηματιών στη Κύπρο να σηκώσουν κεφάλι, είναι δεμένη με τη πάλη για το ξήλωμα της κυρίαρχης τάξης που χρησιμοποιεί τον κρατικό μηχανισμό και το στρατό σαν εφεδρεία ενάντια στο εργατικό κίνημα.

Δήμητρα Χριστοδούλου

Α.ΤΗ.Κ

Η αντίδραση από τα κάτω και η ενότητα έφεραν αποτελέσματα

Οι εργαζόμενοι στο ΤΕΠ (Τεχνική Εξυπηρέτηση πελατών) της Α.ΤΗ.Κ. εφάρμοσαν μονομερώς το πενθήμερο καλοκαιρινό ωράριο εργασίας όπως εργάζονται και οι άλλοι εργαζόμενοι στην Α.ΤΗ.Κ, όπως προβλέπει και η συμβαση τους, δίνοντας τέλος σε μια αυθαιρεσία της διεύθυνσης που ταλαιπώρησε τους ίδιους και τις οικογένιες τους για καιρό.

Εδώ και δύο χρόνια η διεύθυνση της ΑΤΗΚ ενοποίησε δύο τμήματα, το τμήμα των τηλεφωνικών εγκαταστάσεων και το τμήμα αποκατάστασης τηλεφωνικών βλαβών, βάζοντας το ένα τμήμα να δουλεύει το ωράριο του άλλου τμήματος όπως συνέφερε την ίδια και όχι τους εργαζόμενους. Με την ανοχή των τριών συντεχνιών εφάρμοσε "δοκιμαστικά" το μικτό εξαήμερο ωράριο στους εργαζόμενους του τμήματος εγκαταστάσεων, οι οποίοι ενώ εργάζονταν πενθήμερο χωρίς απόγευμα τους τρις μήνες του καλοκαιριού, τους έβαλε να δουλεύουν ένα Σάββατο κάθε τέσσερις εβδομάδες και ένα απόγευμα την εβδομάδα για όλους τους μήνες του καλοκαιριού. Εφάρμοσε σπαστά ωράρια δηλάδή απο τις 7 το πρωί μέχρι τις 1:00μμ και 4:00μμ με 7:00μμ. Επέβαλε δηλαδή όρους που μόνο χώρους που δεν υπάρχει συνδικαλισμός όπως του Ορφανίδη και του Σιακόλα παρατηρούνται.

Όμως: "Ουδέν μονιμότερο του προσωρινού", η διεύθυνση προσπαθούσε να σπάσει τις αντιδράσεις και να εδραιώσει το δοκιμαστικό ωράριο. Θεωρούσε τις αντιδράσεις μεμονωμένες και απειλούσε όσους αντιδρούσαν με μετάθεση.

Η διεύθυνση πρόβαλε σαν δικαιολογία την ανάγκη "του εκσυγχρονισμού και της προετοιμασίας του οργανισμού για τον ανταγωνισμό". Στην ουσία προσπαθεί να τα φορτώσει όλα στις πλάτες των εργαζομένων και να κτυπήσει κατακτήσεις που κερδίσθηκαν με πολλούς αγώνες και θυσίες όπως το πενθήμερο και άλλα.

Καλλιέργησε την διάσπαση ανάμεσα στους εργαζόμενους στα δύο τμήματα και με την αρχική ανοχή και των τριών συντεχνιών πέτυχε την δοκιμαστική εφαρμογή του ωραρίου που ήθελε αφού έταξε φούρνους παξιμάδια στους εργαζόμενους όπως μετοχές με την μετοχοποίηση και πολλά λεφτά με τα bonus.

Δυο χρόνια μετά έγινε ολοφάνερη η απάτη και κοροϊδία για να ξεγελάσει τους εργαζόμενους. Η ιστορία των μετοχών κατέρρευσε όπως και το χρηματιστήριο τα δε bonus φάνηκε πως ήταν ένας τρόπος για να πάρουν το ανώτερο προσωπικό δηλαδή οι προϊστάμενοι από 3000 μέχρι 5000 λίρες και οι εργαζόμενοι από 100 μέχρι 200 λίρες.

Πέρυσι τέτοια εποχή οι ίδιοι οι εργαζόμενοι αντέδρασαν και πήραν απόφαση να προχωρήσουν στην μονομερή εφαρμογή του θερινού ωραρίου στην πενθήμερη βάση Τότε οι δύο μικρότερες συντεχνίες της ΠΑΣΕ ΑΤΗΚ και της ΣΥΔΗΚΕΚ- ΠΕΟ υποστήριξαν τους εργαζόμενους δηλώνοντας ότι αν είναι η πλειοψηφία των εργαζομένων είναι σύμφωνη και ενωμένη θα μας καλύψει. Και πράγματι σε συνέλευση στο χώρο δουλείας πήραμε την απόφαση να προχωρήσουμε. Όμως η ΕΠΟΕΤ της ΣΕΚ μέχρι το μεσημέρι με γραφειοκρατικές μανούβρες κατάφερε να τουμπάρει την απόφαση αυτή. Συγκάλεσε χωριστή συνέλευση των μελών της και εξασφάλισε την αποχή τους από το μέτρο. Οι συνεχείς αντιδράσεις όμως λίγων αγωνιστών κατάφεραν να πείσουν και τους υπόλοιπους για το πώς μπορούν να πιέσουν τις συντεχνίες και ενωμένοι να παλέψουν και να κερδίσουν.

Αυτό είναι που άλλαξε φέτος τα πράγματα. Η αντίδραση όχι μόνο συνεχίστηκε αλλά επεχτάθηκε και έγινε σχεδόν καθολική. Αυτό ανάγκασε την ηγεσία της ΕΠΟΕΤ να κάνει πίσω και να έρθει και αυτή να στηρίξει την απόφαση για μονομερή εφαρμογή του θερινού πενθήμερου ωραρίου στα ΤΕΠ της ΑΤΗΚ σ'ολες της επαρχίες. Ετσι φέτος με την έναρξη του θερινού ωραρίου εργασίας την αρχή του Ιούνη βγήκαμε στην αυλή σχεδόν όλοι μαζί και είπαμε πως από αυτή την μέρα θα εφαρμόσουμε το πενθήμερο ωράριο εργασίας. Η ΕΠΟΕΤ κάλεσε τα μέλη της να δώσουν κάποια πίστωση χρόνου για να ολοκληρώσει κάποιες διαπραγματεύσεις με την διεύθυνση γύρω από το ωράριο και αφού απέτυχε να καταλήξει σε κάποια συμφωνία κάλεσε κα ι αυτή τα μέλη της να εφαρμόσουν μονομερώς το θερινό πενθήμερο ωράριο.

Τώρα συντεχνίες και διεύθυνση βρίσκονται σε μεσολάβηση του υπουργείου Εργασίας. Η διεύθυνση παραμένει αδιάλλακτη παρά το ότι μελέτη και κοστολόγηση της ίδιας της διεύθυνσης έδειξε πως κοστίζει περισσότερα να μας φέρνει να δουλεύουμε Σάββατο αντί να μας δίνει υπερωρίες όποτε χρειάζεται. Ο λόγος που κρατά τέτοια αδιάλλακτη θέση είναι γιατί θέλει να εφαρμόσει αυτό το ωράριο και στους άλλους κλάδους όπως το ΓΕΠ (Γραφεία Εξυπηρέτησης Πελατών) (όπου δοκίμασε να περάσει το ίδιο ωράριο πέρυσι άλλά δεν τα κατάφερε).

Η δύναμη βρίσκεται σε μας τους ίδιους τους εργαζόμενους. Εμείς δώσαμε την λύση που θέλαμε. Αν η διεύθυνση κόψει λεφτά απο τους μισθούς μας όπως επειλεί, τότε η αντίδραση πρέπει να είναι καθολική. Πρέπει να προχωρήσουμε αμέσως σε απεργία. Αν μείνουμε ενωμένοι και αποφασισμένοι να υπερασπίσουμε τα δικαιώματα μας τότε μπορούμε να κερδίσουμε.

Νίκος Αγιομαμίτης
εργαζόμενος Α.ΤΗ.Κ

Ξηλώστε τις κεραίες κλείστε τις βάσεις

Απο την εκδήλωση που οργάνωσε το Κίνημα Οικολόγων Περιβαλλοντιστών και η Εργατική Δημοκρατία έξω απο τη Βουλή με την ευκαιρία της διεθνούς μέρας περιβάλλοντος

Η κατασκευή της κεραίας «Πλούτο ΙΙ», στις βάσεις του Ακρωτηρίου, έχει πάρει εντατικό ρυθμό. Με την αρχή του 2004 υπολογίζουν οι Βρετανοί ότι θα αρχίσει την λειτουργία της η νέα γιγαντιαία κεραία. Η κυβέρνηση Παπαδόπουλου έχει δώσει το πράσινο φως δηλώνοντας ότι οι βάσεις είναι «κυρίαρχες» και δεν θα αμφισβητήσει το δικαίωμα τους να κάνουν ότι θέλουν εκεί. Είναι φανερό ότι δεν έχει καμιά διάθεση να σταματήσει την κατασκευή και την λειτουργία της.

Οι βρετανοί έχουν αποθρασυνθεί σε τέτοιο βαθμό που χαρακτηρίζουν σαν «μη σοβαρές» τις ανησυχίες που εκφράζουν οι κάτοικοι της περιοχής για τον κίνδυνο στην υγεία τους από τη λειτουργία της κεραίας. Αγνοούν επιδεικτικά τις αντιδράσεις του κόσμου και προχωρούν στην εγκατάσταση της νέας κεραίας (ύψους 194 μέτρων) που θα καταστρέψει κυριολεκτικά τον υγροβιότοπο της αλυκής Ακρωτηρίου.

Είναι φανερό ότι οι βρετανοί έχουν βρει ανοικτό δρόμο να καταπνίξουν κάθε αντίδραση στην εγκατάσταση της κεραίας και το κάνουν με κάθε μέσο. Έχουν αποφασίσει ότι οι μελέτες-που δεν έχουν γίνει ακόμη!-θα «αποδείξουν» ότι η κεραία δεν αποτελεί κίνδυνο για την υγεία των κατοίκων και το περιβάλλον.

Βέβαια και ο λαός του Ιράκ έπρεπε να «απελευθερωθεί» από την δικτατορία του Σαντάμ και ο ίδιος να αφοπλιστεί από τα όπλα μαζικής καταστροφής. Αυτά έλεγε με κάθε «ειλικρίνεια» ο Μπλερ και ο Μπούς. Μετά το μακελειό ο λαός του Ιράκ δεν έχει περισσότερη δημοκρατία αλλά μια χώρα σπαρμένη με βόμβες διασποράς και απεπλουτισμένου ουρανίου-που σύμφωνα με τους βρετανούς κατασκευαστές της κεραίας δεν αποτελούν κίνδυνο για τον πληθυσμό!

Οι κεραίες πέρα από τον θανάσιμο κίνδυνο για την υγεία των κατοίκων της περιοχής αποτελούν και θανάσιμο κίνδυνο για τους λαούς ολόκληρης της περιοχής γιατί θα βοηθούν στην συνέχιση της κυριαρχίας των ιμπεριαλιστών και στην συνέχιση της καταπίεσης των Παλαιστινίων. Αυτό έπρεπε να είναι αρκετό κίνητρο για τις δυνάμεις τις αριστεράς να παλέψουν ενάντια στην κατασκευή της κεραίας και για να κλείσουν οι βάσεις.

Οι 5000 διαδηλωτές που πήραν μέρος στη μεγάλη Πορεία Ειρήνης που κάλεσε το Παγκύπριο Συμβούλιο Ειρήνης τον Σεπτέμβρη του 2002 ενάντια στην κατασκευή της κεραίας, οι εκατοντάδες που συμμετείχαν στην αντιπολεμική πορεία στην βάση της Δεκέλειας στις 15 του Φεβράρη-που έβαλαν την Κύπρο στο χάρτη της παγκόσμιας αντιπολεμικής διαδήλωσης και οι χιλιάδες που πήραν μέρος στην αντιπολεμική πορεία που κάλεσε το Κοινωνικό Φόρουμ Κύπρου τον περασμένο Απρίλη έδειξαν ότι ο απλός κόσμος έχει την διάθεση να παλέψει και για την δική του υγεία και ευημερία αλλά και αλληλέγγυος στους λαούς της περιοχής ενάντια στα σχέδια των βρετανών.

Πρέπει να χτίσουμε και εδώ ένα δυνατό αντιπολεμικό κίνημα ενάντια στην κατοχή του Ιράκ, για δικαιοσύνη στην Παλαιστίνη, για να εμποδίσουμε την δική μας κυβέρνηση να αναγνωρίζει στους βρετανούς «το κυριαρχικό δικαίωμα» να στήνουν κατασκοπευτικές κεραίες και να εκστρατεύουν από τις βάσεις για τον έλεγχο των πετρελαίων της Μέσης Ανατολής.

Σταύρος Σιδεράς

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑ

Οι ξενοδόχοι προκαλούν

Να πάρουν την απάντηση που τους αξίζει

Την ώρα που η εφημερίδα μας πήγαινε στο τυπογραφείο η απεργία στα ξενοδοχεία ήταν σε εξέλιξη. Η απεργία καλέστηκε μετά την απόφαση του ΠΑΣΥΞΕ να απορρίψει τη μεσολαβητική πρόταση του Υπουργού Εργασίας. Σύμφωνα με τις συντεχνίες τα μέτρα θα έχουν χαρακτήρα «ξαφνικού θανάτου», καθώς θα λαμβάνονται χωρίς προειδοποίηση και θα είναι επιλεκτικής μορφής. Αρχικά κατέβηκαν σε απεργία διαρκείας 2000 ξενοδοχοϋπάλληλοι σε 44 ξενοδοχεία και οι συντεχνίες δήλωσαν ότι θα αυξάνονταν αυτός ο αριθμός.

Ορισμένα ξενοδοχεία μετά την απεργία αποδέχτηκαν τη μεσολαβητική πρόταση του Υπουργείου Εργασίας και έχουν υπογράψει τη σχετική σύμβαση με αποτέλεσμα να αρθούν τα απεργιακά μέτρα. Αντίθετα ο ΠΑΣΥΞΕ αποφάσισε την κήρυξη δίωρης αντιαπεργίας σε όλα τα ξενοδοχεία. Μέχρι και ο Υπουργός Εργασίας που άσκησε αφόρητες πιέσεις για υποχωρήσεις στις συντεχνίες ώστε να ικανοποιηθούν οι απαιτήσεις των ξενοδόχων υποχρεώθηκε να δηλώσει ότι η στάση του ΠΑΣΥΞΕ είναι «απογοητευτική και κοντόφθαλμη».

Υποχωρήσεις

Ακόμα και την στιγμή που ξεκάθαρα το θράσος των Ξενοδόχων έχει ξεπεράσει κάθε προηγούμενο οι συντεχνίες αρκούνται σε αμυντικά επιλεκτικά μέτρα διστάζοντας να προχωρήσουν σε γενική απεργία. Όλο το προηγούμενο διάστημα, τους τελευταίους 15 μήνες, που κράτησαν οι διαπραγματεύσεις και οι παρεμβάσεις του Υπουργού Εργασίας για την ανανέωση την σύμβασης, οι συντεχνίες ακολούθησαν μια συμβιβαστική τακτική. Δέχτηκαν αρκετές υποχωρήσει όπως αλλαγές στα ωράρια, απολύσεις — αναστολές εργασίας, μειώσεις μισθών κ.τ.λ. ελπίζοντας ότι θα έπειθαν του ξενοδόχους να υπογράφουν την σύμβαση.

Από αυτή την τακτική όμως, όπως αποδείχτηκε και στο παρελθόν, ο μόνος κερδισμένος είναι οι ξενοδόχοι. Ετσι οδηγήθηκε η μεγάλη απεργία στα ξενοδοχεία του Λόρδου στην ήττα. Μπορεί βέβαια το δικαστήριο στο τέλος να δικαίωσε τους εργαζόμενους, αλλά έχασαν τις δουλειές τους και ο εργοδότης του βγήκε κερδισμένος επιβάλλοντας το δικό του.

Σήμερα έσω και αν την τελευταία στιγμή οι ξενοδόχοι κάτω από τις πιέσεις τις κυβέρνησης και των απεργιών αναγκαστούν να υπογράψουν την σύμβαση είναι ήδη κερδισμένοι. Έχουν πετύχει αυτό που οι συντεχνίες ονομάζουν «απορύθμιση των εργασιακών σχέσεων». Να ρυθμίζουν δηλαδή τα ωράρια όπως τους βολεύει, να υποχρεώνουν τους εργαζόμενου να δουλεύουν έχτρα χωρίς να τους πληρώνουν δίνοντας τους άδεια την χειμερινή περίοδο και να απολύουν ή να αναστέλλουν την εργασία εργαζομένων όταν τους συμφέρει. Και αν στα μεγάλα ξενοδοχεία που δουλεύουν περισσότεροι εργαζόμενοι, υπάρχουν κάποιες πιθανότητες αντίστασης, στα πιο μικρά με περιορισμένο αριθμό εργαζομένων αυτή η σύμβαση δίνει τη δυνατότητα στους ξενοδόχους να κόβουν και να ράβουν όπως θέλουν. Δεν είναι τυχαίο λοιπόν που ο πρόεδρος του ΠΑΣΥΞΕ σε ερώτηση αν σε αυτή την περίοδο υπάρχει η πολυτέλεια για εργασιακή αντιπαράθεση, χωρίς περιστροφές είπε ότι «ίσως και να είναι προς το συμφέρον μας να κλείσουν τα ξενοδοχεία», προσθέτοντας ότι «είμαστε φταίχτες διότι τόσα χρόνια ενδίδαμε στις διεκδικήσεις των εργαζομένων». Τολμά να τα λεει αυτά γιατί ξέρει από την εμπειρία των προηγούμενων χρόνων ότι στο τέλος με το ένα ή το άλλο τρόπο οι συντεχνίες θα προσαρμόσουν τα αιτήματα τους στις απαιτήσεις των ξενοδόχων.

Κατά μέτωπο

Η εξέλιξη τις μάχης στα ξενοδοχεία είναι σημαντική και αφορά όλους τους εργαζόμενους. Η επίθεση των ξενοδόχων είναι μέρος της συνολικότερης προσπάθειας των εργοδοτών που με πρόσχημα την Ε.Ε και το «νέο διεθνές περιβάλλον» επιδιώκουν να πάρουν πίσω ότι έχουν κερδίσει μέχρι σήμερα οι εργαζόμενοι μέσα από τους αγώνες τους. Για αυτό και η ταχτική της προσαρμογής σε αυτές τις απαιτήσεις από μέρους των συντεχνιών δεν βοηθά καθόλου τους εργαζόμενους να αντιμετωπίσουν αυτές τις επιθέσεις.

Οι εργαζόμενοι στα ξενοδοχεία είναι ένα από τα πιο δυνατά κομμάτια της εργατικής τάξης. Πολλές φορές στο παρελθόν έχουν αποδείξει και την δύναμη και την διάθεση τους να δώσουν την μάχη για καλύτερες συνθήκες δουλειάς για ένα καλύτερο κόσμο.

Έχοντας σήμερα την συμπαράσταση όλων των εργαζομένων γιατί η μάχη που δίνουν αφορά και επηρεάζει όλους, αποτελούν μια τεράστια δύναμη που είναι καιρός να μπει στην δράση. Από ότι φαίνεται οι ηγεσίες των συντεχνιών δεν βλέπουν σε αυτή την δύναμη. Αντίθετα οι εργοδότες είναι πανικοβλημένοι απο αυτη. Στο Λοκ άουτ τους δεν ανταποκρίθηκαν παρά ελάχιστοι ξενοδόχοι. Σ' αυτή τη δύναμη είναι η προοπτική της νίκης και όχι στους συμβιβασμούς και τις υποχωρήσεις. Σε ότι και άν υποχωρήσουν οι συντεχνίες για να υπάρξει συμφωνία θα είναι σε βάρος των εργαζομένων. Τα περιθώρια έχουν εξαντληθεί απο καιρό.

Εκείνο που χρειάζεται είναι γενική απεργία σε ολόκληρο τον κλάδο

Πέτρος Μιχαήλ

ΣΥΝΤΑΞΕΙΣ

Οχι στην παράταση του ορίου αφυπηρέτησης

Δεν έφτασε καλά να ανέβει στην εξουσία και η κυβέρνηση άνοιξε ξανά τη συζήτηση γύρω από την παράταση του ορίου αφυπηρέτησης των εργαζομένων στο δημόσιο και ημικρατικό τομέα από τα 60 στα 63 χρόνια.

Η πρόταση της κυβέρνησης για παράταση της ηλικίας συνταξιοδότησης δεν ήταν κεραυνός εν αιθρία. Ήταν η συνέχεια της προσπάθειας που ξεκίνησε η κυβέρνηση Κληρίδη σε συνεργασία με τους συνδέσμους των εργοδοτών και των βιομηχάνων.

Το επιχείρημα που προβάλουν είναι ότι τα ταμεία των Κοινωνικών Ασφαλίσεων σε λίγα χρόνια θα αδειάσουν αφού ο οικονομικά ενεργός πληθυσμος - ο αριθμός δηλαδή των εργαζόμενων που καταθέτουν στο ταμείο Κοινωνικών Ασφαλίσεων -συνεχώς γερνάει και σταδιακά λιγοστεύει σε σύγκριση με τον αριθμό των ανθρώπων που θα παίρνουν σύνταξη από το ταμείο, χωρίς να καταθέτουν. Άρα πρέπει, μας λένε, από σήμερα να ληφθούν μέτρα έτσι ώστε να παραταθεί ο χρόνος κατα τον οποίο οι άνθρωποι εργάζονται και καταθέτουν στα ταμεία (περισσότερες καταθέσεις) και να μικραίνει ο χρόνος κατά τον οποίο δικαιούνται να παίρνουν σύνταξη (λιγότερες πληρωμές από το ταμείο).

Αυτό το επιχείρημα, ότι δηλαδή αν δεν παραταθεί το όριο αφυπηρέτησης θα κατρρεύσουν τα ταμεία συντάξεων δεν σερβίρεται μόνο στην Κύπρο. Αντίθετα, αυτή η προπαγάνδα έχει ξεκινήσει προ πολλού από την ίδια την Ευρώπη. Ήδη η Αγγλία, η Γαλλία και η Γερμανία έχουν ανακοινώσει μια «τριμερή» συμφωνία για μεγάλες αλλαγές στο ασφαλιστικό και τις συντάξεις. Η πρόταση αυτή παρουσιάστηκε στη Σύνοδο της Χαλκιδικής και συμπεριλήφθηκε στις γενικότερες προτάσεις για αλλαγές στην αγορά εργασίας που θα εξεταστούν το φθινόπωρο στην Ιταλία.

Με τη γενικότερη τροποποίηση του ασφαλιστικού οι Ευρωπαίοι ηγέτες και οι καπιταλιστές που εκπροσωπούν επιδιώκουν να φορτώσουν στις πλάτες των εργαζομένων το βάρος της στήριξης των ταμείων ενώ από την άλλη επιδιώκουν την ιδιωτικοποίηση των ταμείων και την εμπλοκή των ασφαλιστικών εταιρειών σ'αυτά. Πιο συγκεκριμένα στοχεύουν στην παράταση της διάρκειας της απασχόλησης (δηλ. να συνεχίσει το ξεζούμισμα των εργαζομένων μέχρι τα 65 τους), πετσόκομμα των συντάξεων και άλλων ωφελημάτων, αύξηση των εισφορών των εργαζομένων στα ταμεία, δημιουργία ιδιωτικών σχεδίων ασφάλισης και ταμείων συνταξιοδότησης, υιοθέτηση ελαστικών συστημάτων εργοδότησης (part-time) κ.ά.

Με τα πιο πάνω αντεργατικά μέτρα επιδιώκουν επίσης να εξοικονομίσουν λεφτά για να περιορίσουν τα χρέη και τα ελλείματα που δημιουργεί η οικονομική ύφεση αλλά και να αυξήσουν τους όγκους των επενδυτικών κεφαλαίων μέσα από τα ασφαλιστικά ταμεία, γεγονός που θα δημιουργεί καλύτερες συνθήκες για τις χρηματιστηριακές αγορές στις οποίες ένα πολύ μεγάλο μέρος θα καταφύγει αναζητώντας επενδυτικές ευκαιρίες. (ένθετο "Οικονομία" της Κυριακάτικης Ελευθεροτυπίας 22/6/03).

Αυτή είναι η αλήθεια πίσω από την κίνηση τόσο της κυβέρνησης όσο και των άλλων ευρωπαϊκών κυβερνήσεων. Η δημογραφική σύνθεση και η "γήρανση" του πληθυσμού αντιμετωπίζεται σαν μια ευκαιρία για αλλαγές σε βάρος των εργαζομένων. Τα ταμεία μπορούν εύκολα να στηριχτούν από αυτούς που καρπώνονται τον κόπο τον εργατών και τον μετατρέπουν σε κέρδη εκατομμυρίων, αφήνωντας όσους πάραξαν αυτόν τον πλούτο σαν στυμένες λεμονόκουπες να εξαρτόνται από μια ψωροσύνταξη.

Τα συνδικάτα έπρεπε να αποκαλύψουν τις πραγματικές προθέσεις της κυβέρνησης και των αφεντικών και να τις ανατρέψουν. Αντίθετα, η ΣΕΚ ήδη δήλωσε μέσα απο το 10ο συνέδριο της ΟΗΟ-ΣΕΚ ότι τάσσεται υπέρ της επέκτασης του ορίου συνταξιοδότησης μέχρι και τα 65, ενώ η ηγεσία της ΠΑΣΥΔΥ αποδέχεται να συζητήσει το αίτημα της κυβέρνησης (αν και δεν αποκλύεται να έχει ήδη δεσμευτεί για αποδοχή της παράτασης στα 63). Μόνο η ΠΕΟ δηλώνει ακόμα ότι δεν συμφωνεί χωρίς όμως να προτείνει τρόπους αντίστασης σ'αυτή την επίθεση.

Την ίδια στιγμή στην Ευρώπη οι εργαζόμενοι καταβαίνουν σε κινητοποιήσεις ενάντια σ'αυτές τις αποφάσεις των αφεντικών. Τον Ιούνη ολόκληρη η Γαλλία βρισκόταν στο πόδι για να ανατρέψουν τα σχέδια του Σιρακ για το ασφαλιστικό. Αυτή η επίθεση είναι οργανωμένη και γενική,από τον Μπλέρ και το Σιρακ μέχρι τον Αθνάρ, το Σημίτη και τον Παπαδόπουλο. Σαν τέτοια πρέπει να τη δούμε και μόνο οργανωμένα και συλλογικά πρέπει να απαντήσουμε. Οι Γάλλοι εργάτες μας δείχνουν τον τρόπο να ανατρέψουμε τα σχέδια και τις δικής μας κυβέρνησης.

Αντώνης Σαρρής

ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΑ

σχόλια... ειδήσεις... γράμματα... σχόλια... ειδήσεις... γράμματα...

«Μα πώς έχουν κάνει τόσα λεφτά;»

Αυτός ήτανε ο υπέρτιτλος σε άρθρο του περιοδικού *Σελίδες* (29/6) για τους 1000 πλουσιότερους της Βρετανίας. Ανάμεσά τους και ο Στέλιος Χατζηιωάννου του ομίλου επιχειρήσεων 'easy'. Με περιουσία 247 εκατομμύρια λίρες ο Στέλιος κατατάσσεται στην 140η θέση στη λίστα των 1000 πλουσίων. Όπως είναι γνωστό ο Stelios, γόνος πλούσιας εφοπλιστικής οικογένειας ελληνοκυπρίων, είναι ο ιδρυτής της αεροπορικής εταιρείας Easy Jet που την ξεκίνησε με μια «μικρή βοήθεια» 5 εκατ. στερλινών που του έδωσε ο μπαμπάς του το 1995. Στο κυριακάτικο αφιέρωμα της εφημερίδας *Καθημερινή* (15/6) μαθαίνουμε πως *«Ο Στέλιος δεν απήλαυσε την παιδική του ηλικία και θυσίασε την προσωπική του ζωή από πολύ νωρίς για να αποδείξει ότι δεν είναι ένα αχαΐρευτο πλουσιόπαιδο»*. Το καημένο.

Πάντως πρέπει να του αναγνωρίσουμε την προσπάθεια. Σε ηλικία 22 χρονών ανέλαβε μια ναυτιλιακή εταιρία του μπαμπά και αμέσως κατηγορήθηκε για την έκρηξη στο τάνκερ «Χένβεν» - στα ανοικτά της Γένοβας — που κόστισε τη ζωή σε πέντε ναυτικούς και προκάλεσε μια από τις μεγαλύτερες οικολογικές καταστροφές στη Μεσόγειο. Επίσης κατηγορήθηκε για προσπάθεια δωροδοκίας των μαρτύρων.

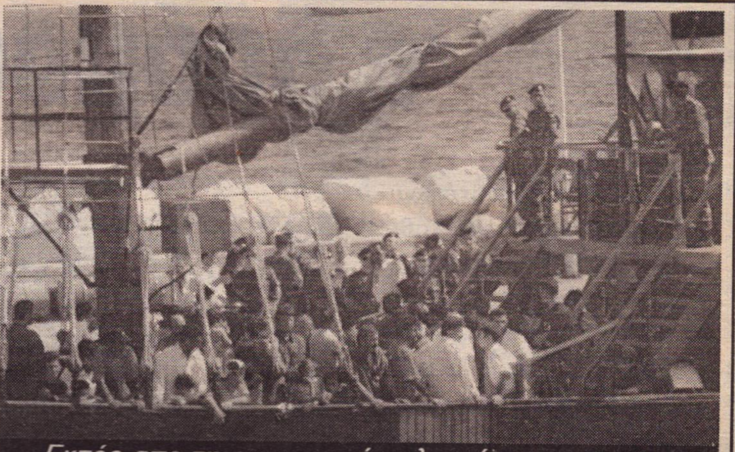

Εκτός απο τη ρατσιστική πολιτική της για τους μετανάστες η Κυπριακή Δημοκρατία κατηγορείται και για κέντρο εμπορίου λευκής σαρκός

Τα γεράκια του πολέμου και της αγοράς είναι μια οικογένεια

Στα τέλη Μαΐου επισκέφθηκε την Κύπρο ο ελληνικής καταγωγής Άντριου Νάτσιος, επικεφαλής του αμερικανικού προγράμματος βοηθείας.

Ο κ. Νάτσιος σαν ο επικεφαλής αυτής της υπηρεσίας «ανθρωπιστικής» βοήθειας των ΗΠΑ ήταν αυτός που ξεκίνησε να παραχωρεί συμβόλαια εκατομμυρίων δολαρίων σε αμερικανικές εταιρείες για την «ανοικοδόμηση» του Ιράκ τη στιγμή που οι βομβαρδισμοί συνεχίζονταν αδιάκοπα. Ανάμεσα στις εταιρείες αυτές ήτανε η μεγάλη πολυεθνική του πετρελαϊκού τομέα Hulliburton της οποίας αφεντικό υπήρξε ο Ντικ Τσέινι πριν γίνει αντιπρόεδρος του Μπους.

Ο κ. Νάτσιος δεν ξέχασε βέβαια τους πρώην εργοδότες του, την εταιρεία Bechtel, παραδίδοντάς της το δεύτερο μεγάλο συμβόλαιο.

Η Μπέχτελ είναι μια πολυεθνική στενά δεμένη με την κυβέρνηση του Μπους και που είναι χωμένη μέχρι το λαιμό στις ιδιωτικοποιήσεις σε πολλές γωνιές του κόσμου. Συμμετείχε στην προσπάθεια ιδιωτικοποίησης της ύδρευσης στην Βολιβία. Ο κόσμος εκεί ξεσηκώθηκε και μετά από ένα πολύχρονο αγώνα κατάφερε να ακυρώσει αυτό το σχέδιο.

Η Μπέχτελ ήταν επίσης η κύρια ιδιωτική εταιρία της κοινοπραξίας που ανέλαβε την κατασκευή του Μετρό της Αθήνας, «φουσκώνοντας» το κόστος, εκβιάζοντας και καταφέρνοντας τελικά να κατασκευάσει σταθμούς χωρίς την κατάλληλη αντιπλημμυρική προστασία. Είναι επίσης ανακατεμένη στην ιδιωτικοποίηση των ναυπηγείων του Σκαραμαγκά.

Τέλος, η Μπέχτελ μαζί με την εταιρεία Λανίτη αποτελούν μια από τις 3 κοινοπραξίες που διεκδικούν το μεγάλο φαγοπότι των εκατομμυρίων λιρών από την ιδιωτικοποίηση των αεροδρομίων Λάρνακας και Πάφου με την περιβόητη μέθοδο της διαχείρισης αυτόματης χρηματοδότησης (ΒΟΤ). Οι άλλες δύο κοινοπραξίες είναι του ομίλου Παρασκευαΐδη και του ομίλου Σιακόλα.

Η σύνδεση ανάμεσα στα γεράκια του πολέμου και τα αρπακτικά της αγοράς είναι άμεση. Μαζί λεηλατούν ολόκληρες χώρες και οικονομίες προκαλώντας πότε τη φυσική εξόντωση εκατομμυρίων ανθρώπων και πότε καταδικάζοντας τους στη φτώχεια και την εξαθλίωση για τα κέρδη τους.

Πως τα παίρνουν μερικοί προνομιούχοι

Σύμφωνα με τα στοιχεία από τις ετήσιες εκθέσεις των εισηγμένων εταιρειών στο ΧΑΚ για το 2002, οι μισθοί που πήραν τα μέλη των διοικητικών συμβουλίων 121 εταιρειών από τις 154 ξεπερνούν τα 10,5 εκατομμύρια λίρες (*Νέος Τύπος*, 7-8 Ιουνίου). Μάλιστα, οι 56 από τις 121 εισηγμένες εταιρείες παραχώρησαν αυξήσεις στους μισθούς των συμβούλων τους για το 2002 από 160% όπως η ΛΟΡΔΟΣ ΧΟΤΕΛΣ μέχρι και 2.566% (A.L.ProChoice)! Μερικά δείγματα «αντιμισθίας» για τους πραγματικούς προνομιούχους:

Η **Τράπεζα Κύπρου** με αριθμό 18 συμβουλών κατέβαλε 653.000 λίρες, δηλαδή £36.000 λίρες ο καθένας.

Η **Ελληνική Τράπεζα** πλήρωσε £452,000 σε 10 σύμβουλους, £45.000 ο καθένας.

Η **Λαϊκή Τράπεζα** £570.000 σε 12 συμβούλους, £47.000 ο καθένας.

Τον υψηλότερο μισθό πήραν οι σύμβουλοι της **ShareLink** £69.000 και η εταιρεία **Phil Andreou** £56.406.

Ένας μεγάλος αριθμός συμβούλων, εκτός από τις επιχειρήσεις τους, τα «μπόνους» και τις μετοχές τους σε εταιρείες, είναι ταυτόχρονα μέλη συμβουλίων άλλων εταιρειών και οργανισμών. Φαντάζεται λοιπόν κάποιος σε τι ποσά μπορεί να φτάνει το «χαρτζιλίκι» τους μόνο με το να παρευρίσκονται σε μερικές συνεδριάσεις το χρόνο των ΔΣ των εταιρειών στα οποία είναι μέλη.

Κι όλοι αυτοί οι μισθοί, που στην ουσία δεν αποτελούν το κύριο εισόδημα για τους συμβούλους αλλά ένα χαρτζιλίκι, πληρώθηκαν μετά τις ζημιές των εκατομμυρίων λιρών που ανακοίνωσαν για το 2002 πολλές εταιρείες.

Καπιταλισμός ο μεγαλύτερος έμπορας λευκής σαρκός

Η ετήσια έκθεση του ΥΠ.ΕΞ των ΗΠΑ συμπεριλαμβάνει την Ελλάδα και την Τουρκία στη «μαύρη λίστα» 15 χωρών που κατηγορούνται για το εμπόριο ανθρώπινης σάρκας. Μάλιστα οι ΗΠΑ απειλούν και με οικονομικές κυρώσεις και διακοπή της στρατιωτικής βοήθειας (!) αν οι δύο κυβερνήσεις δεν πάρουν τα κατάλληλα μέτρα μέχρι το φθινόπωρο. Αποτελεί μεγάλη πρόκληση και υποκρισία, όταν ο υπ' αριθμό ένας γκάνγκστερ και έμπορας των πάντων, η αμερικανική κυβέρνηση, «χτυπάει το καμπανάκι» σε άλλους για την πορνεία.

Σύμφωνα με την πρόσφατη έκθεση της Διεθνούς Οργάνωσης Εργασίας το εμπόριο παιδιών και γυναικών αποτελεί παγκόσμια μια από τις πιο επικερδείς επιχειρήσεις και ανταγωνίζεται το λαθρεμπόριο ναρκωτικών και όπλων, ενώ τα κέρδη του φτάνουν τα 12 δισεκατομμύρια δολάρια τον χρόνο. Ιδιαίτερα τα τελευταία 15-20 χρόνια το πρόβλημα της εμπορίας ανθρώπινης σάρκας έχει πάρει τεράστιες διαστάσεις, αφού η εφαρμογή του δόγματος του νεοφιλελεύθερης πολιτικής και η καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση διέλυσε ολόκληρες οικονομίες χωρών, της Ασίας, της Λατινικής Αμερικής και της Αν. Ευρώπης με αποτέλεσμα εκατομμύρια γυναίκες και παιδιά να οδηγούνται στην πορνεία και στο δουλεμπόριο.

Η κυπριακή δημοκρατία είναι μια από τις χώρες όπου η πορνεία αποτελεί μια καλοστημένη και κερδοφόρα βιομηχανία. Θεωρείται μάλιστα η Κύπρος διαμετακομιστικό κέντρο για το εμπόριο ανθρώπινης σάρκας προς τις χώρες της Ευρώπης. Σύμφωνα με τα στοιχεία υπάρχουν καταγραμμένες σαν εργοδοτούμενες σε διάφορα καμπαρέ, 1200 αλλοδαπές γυναίκες. Όμως ο πραγματικός αριθμός φτάνει στις 5000, συμπεριλαμβανομένων και εκείνων που εργάζονται σε μπιραρίες και αλλού.

Το θέμα της σεξουαλικής εκμετάλλευσης των ξένων καλλιτεχνίδων μπήκε στη βουλή για πολλοστή φορά στα τέλη Ιουνίου. Παρόλο που το ζήτημα αυτό είναι για χρόνια γνωστό στις οργανώσεις, στις διάφορες κυβερνήσεις και στους βουλευτές, όλοι κάνουν τα στραβά μάτια μέχρι να φθάσουν κάθε τόσο κάποιες καταγγελίες από το εξωτερικό ή στις σπάνιες εκείνες περιπτώσεις που οι ίδιες οι γυναίκες με κίνδυνο της ζωής τους τολμούν να προβούν σε καταγγελίες.

Είναι γι' αυτό που δεν πείθει η υποκριτική στάση κυβέρνησης και βουλής ότι πρόκειται να γίνει τίποτα ουσιαστικό για να προστατευθούν οι γυναίκες αυτές ή να ξηλωθούν τα κυκλώματα των πρακτόρων, των βαρόνων της νύχτας και των λειτουργών μετανάστευσης και της αστυνομίας. Εκείνο όμως που ενισχύει αυτή την κατάσταση και εμποδίζει τις γυναίκες αυτές να ξεφύγουν από τα πλοκάμια της πορνείας είναι οι ίδιοι οι ρατσιστικοί νόμοι που ισχύουν για τους ξένους. Χρησιμοποιούνται από τους «εργοδότες», τους μεσάζοντες και το Τμήμα Αλλοδαπών για να εκβιάζουν και να κρατούν αυτές τις γυναίκες μέσα σε μια κόλαση χωρίς ελπίδα διαφυγής τις περισσότερες φορές.

Γράφει ο Φαίδωνας Βασιλειάδης

Πώς θα είναι μια κοινωνία χωρίς καπιταλισμό;

Το κείμενο που ακολουθεί βασίζεται σε ομιλία του Τζόναθαν Νηλ με αυτό το θέμα στη διάρκεια του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ στη Φλωρεντία τον περασμένο Νοέμβρη. Ο Τζόναθαν Νηλ είναι μέλος του SWP της Βρετανίας και ακτιβιστής του αντικαπιταλιστικού κινήματος.

Ενας αλλος κόσμος όπου οι άνθρωποι να είναι πάνω απο τα κέρδη είναι σήμερα τό περιχόμενο των αντικαπιταλιστικών διαδηλώσεων παντού. Το πως θα είναι και πως θα τον πετύχουμε είναι το θέμα πολλών συζητήσεων. Στη φωτό, συζήτηση απο την αντισύνοδο που έγινε στο Ιβανώφειο απο την Πρωτοβουλία Γένοβα και τη Συμμαχία σταματήστε τον πόλεμο

Σε κάθε μας διαδήλωση φωνάζουμε "Ενας άλλος κόσμος είναι εφικτός". Αλλά τι σημαίνει αυτό το σύνθημα; Σε μια αντικαπιταλιστική διαδήλωση πέρσι στο Λονδίνο κάποιοι κρατούσαν ένα αυτοσχέδιο πανό που έγραφε "Ανατρέψτε τον καπιταλισμό και αντικαταστήστε τον με κάτι καλύτερο". Σ' αυτό το σημείο βρίσκονται εκατομμύρια άνθρωποι που συμμετέχουν στο παγκόσμιο κίνημα.

Ξέρουμε ενάντια σε τι παλεύουμε και ταυτόχρονα υπάρχει μια ατέλειωτη συζήτηση και αναζητήσεις για να βρούμε τι επιδιώκουμε. Εδώ θα σας πω τη δικιά μου άποψη για το πώς θα μοιάζει ένας άλλος κόσμος.

Το πρώτο, είναι ότι δεν θα έχει καμιά σχέση με τις παλιές δικτατορίες της Σοβιετικής Ενωσης, της Κίνας ή της Κούβας. Η εναλλακτική μας λύση δεν είναι το αστυνομικό κράτος.

Αλλά επίσης δεν θα είναι σαν τις κοινοβουλευτικές δημοκρατίες στην Ιταλία, στη Βρετανία ή στην Ινδία. Δεν απορρίπτω τις εκλογές. Το ενα πρόβλημα όμως είναι ότι ψηφίζουμε μια φορά στα πέντε χρόνια και αυτοί που εκλέγουμε δεν κάνουν ποτέ αυτά που μας υποσχέθηκαν. Αλλά το πραγματικό πρόβλημα είναι ότι ενώ έχουμε δημοκρατικά κοινοβούλια η εργασία είναι δικτατορία.

Από τη στιγμή που χτυπάς την κάρτα μέχρι τη στιγμή που θα φύγεις κάνεις ότι σε διατάζουν. "Αν δε σ' αρέσει Τζόναθαν" σου λένε "μπορείς να φύγεις". Ξεδεύουμε το μεγαλύτερο μέρος της ζωής μας με προετοιμασίες για τη δουλειά, πηγαίνοντας εκεί, δουλεύουμε, επιστρέφουμε σπίτι και μετά χαλαρώνουμε για να μπορέσουμε να ανασάνουμε.

Ετσι η δικτατορία στην εργασία σημαίνει ότι μια βασική εμπειρία της ζωής μας δεν είναι δημοκρατική. Και έτσι κι αλλιώς, οι εταιρίες και οι εργοδότες ελέγχουν επίσης και τη σφαίρα της πολιτικής.

Αυτή η κατάσταση ξεκινάει πριν ακόμα γίνουμε αρκετά μεγάλοι ώστε να πιάσουμε δουλειά. Το σχολείο και το Πανεπιστήμιο είναι επίσης δικτατορίες. Μας πειθαρχούν για να μας προετοιμάσουν για την μελλοντική εργασία.

Η αφετηρία ενός άλλου κόσμου, λοιπόν, θα πρέπει να είναι η δημοκρατία στην εργασία. Να εκλέγουμε δηλαδή τους διευθυντές μέσα από τις γραμμές μας, και να μπορούμε να τους αντικαθιστούμε όποτε θέλουμε. Οι απλοί άνθρωποι μπορούν να εκτελέσουν αυτές τις εργασίες. Ηδη τώρα, στη σημερινή κοινωνία, εμείς κάνουμε τα τρένα να φτάνουν στην ώρα τους, λειτουργούμε πτέρυγες νοσοκομείων, σχεδιάζουμε κτίρια. Υπάρχουν πολλοί άνθρωποι που ξέρουν πολύ καλά αυτές τις δουλειές, και αν τις εκτελούν εθελοντικά θα χρειαζόμαστε λιγότερους διευθυντές.

Αλλά αυτό δεν αρκεί. Γιατί υπάρχει η παγκόσμια αγορά. Για δέκα χρόνια εργαζόμουν σε μια φεμινιστική κλινική αμβλώσεων. Είμασταν ένας συνεταιρισμός. Μοιραζόμασταν τις εργασίες, οι μισθοί ήταν ίσοι. Αλλά έπρεπε να ανταγωνιστούμε με άλλες κλινικές στην αγορά και στο τέλος καταλήξαμε με μια διεύθυνση που απέλυσε όλα τα μέλη του σωματείου. Το ίδιο συνέβη σε ολόκληρες χώρες που προσπάθησαν να οργανωθούν δημοκρατικά περικυκλωμένες από τη παγκόσμια αγορά.

Με αυτή τη λογική, λοιπόν, οι εργάτες ενός χώρου ή μιας κυβερνητικής υπηρεσίας θα πρέπει να αναλάβουν τη διεύθυνσή τους. Και μετά θα μπορούμε να εκλέξουμε αντιπροσώπους από κάθε τέτοιο χώρο εργασίας. Θα είναι άνθρωποι σαν κι εμάς, καθαρίστριες, μαραγκοί και δάσκαλοι, όχι δικηγόροι και επαγγελματίες πολιτικοί που θα είναι φυτευτοί απ' έξω. Θα είναι άνθρωποι που εργάζονται δίπλα μας, τους οποίους θα γνωρίζουμε και θα μπορούμε να τους κρίνουμε.

Συνελεύσεις

Σε μια πόλη για παράδειγμα, οι αντιπρόσωποι από κάθε χώρο θα συναντιώνται κάθε βδομάδα για να παίρνουν αποφάσεις για την οικονομία. Το μόνο μέρος που θα τους χωράει θα είναι κάποιο γήπεδο. Εκεί θα μπορούν να εκλέγουν αντιπροσώπους για πανεθνικές συναντήσεις και αυτοί με τη σειρά τους άλλους για διεθνείς. Στη βάση θα βρίσκονται οι συνελεύσεις στους χώρους δουλειάς. Αν θέλουμε θα μπορούμε να αντικαθιστούμε τους αντιπροσώπους κάθε βδομάδα.

Φυσικά υπάρχουν και άνθρωποι οι οποίοι δεν εργάζονται. Οι συνταξιούχοι θα μπορούν να εκλέγουν τους δικούς τους αντιπροσώπους από τις ενώσεις τους. Τα παιδιά στα σχολεία τους. Ολες αυτές οι συνελεύσεις θα λαμβάνουν αποφάσεις σχετικά με την εργασία μας.

Στον καπιταλισμό κάθε επιχείρηση πρέπει να ανταγωνίζεται και το κριτήριο είναι το κέρδος. Στο δικό μας νέο κόσμο, θα έχουμε σα κριτήριο των αποφάσεων τις ανάγκες μας, όχι το κέρδος. Σ' αυτές τις συνελεύσεις θα γίνονται ατελείωτες αντιπαραθέσεις. Κάποιοι θα υποστηρίζουν να δοθεί η περισσότερη έμφαση στη φροντίδα των ηλικιωμένων. Κάποιοι άλλοι θα θέλουν περισσότερους μουσικούς και καλλιτέχνες.

Κάποιοι θα θέλουν να εργάζονται μόνο τέσσερις μέρες και να καταργηθεί αμέσως η δουλειά τη Δευτέρα. Αλλοι θα επιμένουν στη σκληρή εργασία ώστε να βοηθηθούν οι φτωχότερες χώρες. Αλλοι θα θέλουν να αφιερωθούν όλες οι δυνάμεις στο περιβάλλον. Ολες αυτές οι διαφωνίες θα λύνονται συναινετικά, και όταν δεν γίνεται, με ψηφοφορίες.

Θα υπάρχουν συμβιβασμοί, συνθέσεις, συνδυασμοί. Κάποιες από τις αποφάσεις θα είναι λάθος. Το βασικό, όμως, είναι ότι θα είναι δημοκρατικές. Ενα από τα πιο ωραία χαρακτηριστικά του κινήματός μας, που μας εκπλήττει, είναι ότι όλοι συμφωνούμε στη σημασία της δημοκρατίας.

Δεν ξέρω τι ακριβώς θα αποφασίζουν αυτές οι συνελεύσεις. Φαντάζομαι ότι θα επιδιώκουν την ισότητα με τον καθένα να απολαμβάνει τα ίδια. Φαντάζομαι ότι θα θέλουμε να μοιραζόμαστε τις δουλειές, ώστε κάθε βδομάδα ή κάθε χρόνο, ο καθένας να κάνει τις ικανοποιητικές εργασίες και με τη σειρά να εκτελούμε και τις βαρετές, δύσκολες και βαριές εργασίες.

Εχω ζήσει και εργαστεί σε έξι χώρες σε τέσσερις ηπείρους. Συζητώντας με εργαζόμενους σε όλες αυτές τις χώρες, είμαι απόλυτα σίγουρος ότι το ένα πράγμα που θέλουν είναι απαλλαγή από το φόβο.

Ξοδεύουμε όλη τη ζωή μας με την απειλή του φόβου -μη μάς ταπεινώσει ο δάσκαλος, μη φανούμε ηλίθιοι, ξαγρυπνώντας τη νύχτα σκεπτόμενοι για τα χρήματα που χρειαζόμαστε, με την ανησυχία μην και δεν καταφέρεις να βάλεις το γέρο πατέρα σου σε ένα αξιοπρεπές νοσοκομείο, με το φόβο ότι μπορείς να χάσεις τη δουλιά σου και να πρέπει να επιστρέψεις στο σπίτι λέγοντας στο/η σύζυγο και στα παιδιά ότι δεν μπορείς να φέρεις λεφτά στο σπίτι, και έτσι να ντροπιάζεσαι. Τη δουλιά σου μπορεί και να τη χάσεις "μόνο" μια ή δυο φορές στη ζωή σου. Αλλά ο φόβος είναι μαζί σου κάθε μέρα. Σε έναν άλλο κόσμο, θα εξασφαλίσουμε ότι τέτοιοι φόβοι θα εξαφανιστούν, ότι ο καθένας θα ζει με σιγουριά.

Νέος κόσμος

Δεν θα είναι ένας τέλειος κόσμος. Οι άνθρωποι ακόμα θα πεθαίνουν θα νιώθουν ότι τους λείπει η αγάπη. Θα υπάρχουν ακόμα πολλά προβλήματα. Αλλά θα είναι πάρα πολύ καλύτερος κόσμος. Και με το καιρό θα διαμορφώσουμε νέους ανθρώπους. Δυο πράγματα θα βοηθήσουν σ' αυτό.

Οπως είμαστε σήμερα δεν μπορούμε να δημιουργήσουμε αυτό το νέο κόσμο. Ομως παλεύοντας γι' αυτόν, και κερδίζοντάς τον, μπορούμε να γίνουμε πολύ διαφορετικοί -όχι μόνο εμείς σ' αυτή την αίθουσα αλλά η μεγάλη πλειοψηφία. Σκεφτείτε μόνο πόσο έχετε αλλάξει εδώ στη Φλωρεντία, ζώντας την εμπειρία του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ, την αυτοπεποίθηση και την ελπίδα που αποκτάτε.

Μετά πολλαπλασιάστε αυτή την εμπειρία επί χίλιες φορές και περισσότερες, σε πολύ μεγαλύτερους αγώνες, και τότε μπορείτε να πάρετε μια ιδέα για το πόσο μπορούμε να αλλάξουμε οι ίδιοι.

Ομως θα διαμορφώσουμε και μια νέα γενιά, που θα έχει μεγαλώσει σε ένα νέο κόσμο. Ολοι μας έχουμε μεγαλώσει μέσα στον καπιταλισμό. Κουβαλάμε τα σημάδια από τα βάσανα, τη θλίψη, τη συνεχή πίεση που μας κάνει να αισθανόμαστε "μικροί". Καπνίζω. Είμαι υπέρβαρος. Ο καθένας μας κουβαλάει αυτό το βάρος στο ίδιο του το κορμί, στο τρόπο που στεκόμαστε και βαδίζουμε.

Αλλά κοιτάξτε ένα βρέφος, στα μεγάλα μάτια του που ρουφάνε το κόσμο με απορία και λαχτάρα. Οχι βέβαια όλα τα μωρά -αυτά που δεν έχουν να φανε- αλλά τα άλλα. Και μετά κοιτάξτε τους ενήλικες.

Μπορούμε να δημιουργήσουμε ένα κόσμο που αυτή η έκπληξη και απορία θα διαρκούν και μετά την ενηλικίωση. Και αυτοί οι άνθρωποι που θα έχουν ανατραφεί με ένα νέο τρόπο, θα δημιουργήσουν με τη σειρά τους το δικό τους νέο κόσμο.

Δεν μπορώ να ξέρω αν θα τα κάνουμε όλα αυτά μέσα από οικογένειες ή όχι. Μπορεί τελικά ο καθένας να προτιμήσει μια οικογένεια που θα της αναλογούν 2,4 παιδιά και θα διαθέτει ένα σπιτάκι με λευκοβαμένο φράκτη. Ισως πάλι ο μισός πληθυσμός να επιλέξει να είναι ομοφυλόφιλοι ή λεσβίες. Και ίσως όλες οι λεσβίες και οι ομοφυλόφιλοι θα επιλέξουν να έχουν 2,4 παιδιά και ένα λευκοβαμένο φράκτη. Πραγματικά, δεν ξέρω.

Αλλά αυτό που ξέρω είναι ότι θα μπορούμε να παίρνουμε αυτές τις αποφάσεις δημοκρατικά, έχοντας το δικαίωμα να επιλέγουμε αυτό που πραγματικά επιθυμούμε.

Το να δημιουργήσουμε αυτό το νέο κόσμο δε θα είναι εύκολο. Είμαστε τώρα στην αρχή του αντικαπιταλιστικού κινήματος. Μπροστά μας βρίσκεται ένας μακρύς και δύσκολος δρόμος, με πολλά πάνω και κάτω. Θα ζήσουμε νίκες που τώρα δε μπορούμε να τις φανταστούμε αλλά και συντριπτικές ήττες. Θα πληθύνουμε στο πέρασμα του χρόνου και όλοι μας θα αλλάξουμε βαθιά.

Κανείς δεν μπορεί να εγγυηθεί ότι θα κερδίσουμε αυτό το νέο κόσμο. Το σύνθημα λέει ότι είναι εφικτός, δεν λέει ότι είναι βέβαιος. Αλλά μπορώ με σιγουριά να σας πω το εξής. Είμαι 54 χρονών, και επαναστάτης σε όλη την ενήλικη ζωή μου. Μέχρι πριν ένα χρόνο δεν πίστευα ότι θα δω ένα διαφορετικό κόσμο στις μέρες μου. Αλλά από τη μεγάλη διαδήλωση στη Γένοβα πέρσι, ξέρω πια ότι αυτός είναι εφικτός.

εργατική δημοκρατία

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2003

Η Θεσσαλονίκη των 19 — 22 Ιούνη έχει διαψεύσει τις Κασσάνδρες που ήθελαν την πόλη αστυνομοκρατούμενη, με κλειστό το κέντρο για το «περιφερόμενο τσίρκο» των διαδηλωτών και κατεβασμένα τα ρολά. Αυτό θα ήθελαν πάρα πολύ ο Σημίτης και οι «25» ηγέτες της Ε.Ε. Να επέβαλαν, με συγκεγκριμμένα αστυνομικά μέτρα την τρομοκρατία και την απομόνωση για να εμποδίσουν τον κόσμο της Θεσσαλονίκης να συμμετέχει. Όμως το ίδιο το κίνημα είναι αυτό, που μετά την Γένοβα, με την μεγαλύτερη μαζικότητα και την εμβέλεια του, έχει αλλάξει τα δεδομένα.

η πόλη του αντικαπιταλισμού

Οι αρχές της πόλης παραχώρησαν δημοτικούς και δημόσιους χώρους για την εξυπηρέτηση των διαδηλωτών στήνοντας και την απαραίτητη υποδομή. Επίσης τα στάδια και τα πανεπιστήμια άνοιξαν για να φιλοξενήσουν τις αντί-συνόδους των διαφόρων κινήσεων.

Και τις τέσσερις μέρες της Συνόδου και των Αντί — Συνόδων η διακίνηση με τα λεωφορεία ήταν δωρεάν για τους διαδηλωτές.

Η πόλη λειτουργούσε κανονικά και μόνο κάποια καταστήματα «θωρακίστηκαν» με λαμαρίνες την προηγούμενη και την ημέρα της μεγάλης διαδήλωσης.

Οι «25» ηγέτες της Ε.Ε συνεδρίαζαν απομονωμένοι στο Πόρτο Καράς, πίσω από κοντέινερ, στρατό και αστυνομία γιατί ο κόσμος της Θεσσαλονίκης τους θεωρεί ανεπιθύμητους.

Η πόλη για τέσσερις μέρες ήταν η «δική» μας πόλη. Κέντρο αντίστασης στον καπιταλισμό, τον πόλεμο και το ρατσισμό. Διαδηλώσεις συνδικάτων, κινημάτων, κομμάτων της αριστεράς, εργαζόμενων και νέων ενάντια στα γεράκια του πολέμου και της αγοράς. Και παράλληλα συζητήσαμε, δίνοντας τις δικές μας απαντήσεις, τις δικές μας εναλλακτικές λύσεις απέναντι στην κρίση του συστήματος τους.

Ενάντια στον ρατσισμό

Την Πέμπτη 19 Ιούνη, την μέρα που οι ευρωπαίοι ηγέτες, συζητούσαν για την μεταναστευτική πολιτική της ένωσης, δηλαδή πως θα αφήσουν τα εκατομμύρια που έριξαν στην φτώχεια και την ανεργία εκτός των συνόρων τους, το κίνημα αντέδρασε δυναμικά και έδωσε την απάντηση του στην πολιτική του αποκλεισμού και του ρατσισμού με την γεμάτη σε παλμό διαδήλωση των 10 χιλιάδων ανθρώπων.

«Το Νάτο κλείστε, τα σύνορα ανοίξτε», «όχι απελάσεις ρατσιστικές, άσυλο και στέγη στους πρόσφυγες» μερικά από τα συνθήματα που βροντοφώναζαν οι χιλιάδες εργαζόμενοι, φοιτητές — μαθητές, αντικαπιταλιστές ακτιβιστές, μαζί με τους μετανάστες και τους πρόσφυγες, στην μεγαλύτερη αντιρατσιστική διαδήλωση που έγινε ποτέ στη Θεσσαλονίκη.

Η Εργατική Δημοκρατία, με το πανώ «Ελληνες και Τούρκοι, εργάτες ενωμένοι» διαδηλώσαμε μαζί με το μπλοκ της Συμμαχίας Σταματήστε τον Πόλεμο και της Πρωτοβουλίας Γένοβα 2001 που σ΄όλη τη διαδρομή κράτησαν ψηλά την ζωντάνια και τον δυναμισμό της πορείας.

Πόρτο Καρά

Την Παρασκευή το πρωί συγκεντρωθήκαμε στο άγαλμα Βενιζέλου όπου κατέφθασαν τα πούλμαν από την Αθήνα, Γιάννενα, Πάτρα και αναχωρήσαμε για τον Ν.Μαρμαρά, για την συμβολική κατάληψη του Πόρτο Καρά, του φρουρούμενου κάστρου των 25 από την αστυνομία και τον στρατό.

Εκεί ενωθήκαμε με τις άλλες οργανώσεις και κινήματα των αντικαπιταλιστών και διαδηλώσαμε μέσα από το χωριό του Ν.Μαρμαρά , μέχρι το γήπεδο Ηρακλή, μόλις μερικές εκατοντάδες μέτρα από το Πόρτο Καρά.

Η στήριξη και η συμμετοχή στην διαδήλωση των δημοτικών αρχών του Ν.Μαρμαρά και του Εργατικού Κέντρου Χαλκιδικής ήταν ουσιαστικά αυτό που επέβαλε την άρση της «κόκκινης ζώνης» και άνοιξε το δρόμο στην διαδήλωση να προσεγγίσει το «φρούριο» των 25. Η κήρυξη απεργίας την ίδια μέρα, από το Εργατικό Κέντρο Χαλκιδικής, έδωσε την δυνατότητα στους εργαζόμενους της Χαλκιδικής να συμμετάσχουν στην διαδήλωση οργανωμένα με τα σωματεία τους, συνδέοντας τα ιδιαίτερα προβλήματα του κλάδου τους με τα αιτήματα του αντικαπιταλιστικού κινήματος.

Κορυφαία στιγμή της εκδήλωσης ήταν η είσοδος 50 αντιπρόσωπων των απεργών μεταλλωρύχων, από τα ορυχεία Στρατωνίου, στον Μαρμαρά, με τις στολές και τις κάσκες τους στο γήπεδο, όπου αυθόρμητα άρχισαν να βροντοφωνάζουν με σηκωμένες γροθιές «εργατιά, εργατιά, ενωμένη σαν γροθιά». Το μπλοκ της Συμμαχίας Σταματήστε τον Πόλεμο και της Πρωτοβουλίας Γένοβα 2003 ανταπάντησε με το σύνθημα «νίκη, νίκη τώρα στους μεταλλωρύχους».

Την συγκέντρωση καλωσόρισε ο πρόεδρος του τοπικού συμβουλίου Μαρμαρά, έπειτα πήρε τον λόγο ο πρόεδρος του Εργατικού Κέντρου Μαρμαρά.

Εκπρόσωπος των μεταλλωρύχων διάβασε ψήφισμα «Είμαστε εμείς εδώ οι 50 εκπρόσωποι αλλά οι συνάδελφοι μας συνεχίζουν να κρατάνε το μετερίζι του μεταλλείου. Ευχαριστούμε όλους εσάς που συμπαραστέκεστε στον αγώνα μας. Θα συνεχίσουμε τον αγώνα μέχρι τελικής δικαίωσης.» Το σύνθημα ξέσπασε αυθόρμητα από τους διαδηλωτές. «θέλουμε ειρήνη, θέλουμε δουλειά. Γι' αυτό παλεύει η εργατιά»

Μετά πήρε τον λόγο ο εκπρόσωπος της COBAS, των ιταλικών συνδικάτων βάσης και στην συνέχεια μίλησε μέλος της συντονιστικής επιτροπής των κατοίκων. Ακολούθησαν χαιρετισμοί από τους εκπροσώπους των κινήσεων που συμμετείχαν στη διαδήλωση.

Η πορεία της Πρωτοβουλίας Γένοβας και της Συμμαχίας Σταματήστε τον Πόλεμο έγινε από τον κύριο δρόμο που οδηγεί στο Πόρτο Καράς, μέχρι τον αστυνομικό κλοιό.

Το βράδυ της ίδιας μέρας, στο άγαλμα Βενιζέλου, η Πρωτοβουλία Γένοβα 2001 και η Συμμαχία Σταματήστε τον πόλεμο οργάνωσαν εκδήλωση-συναυλία υποδοχής των ξένων αντιπροσωπειών. Ήμασταν εκεί σύντροφοι από το αντικαπιταλιστικό κίνημα της Τουρκίας, της Μακεδονίας, από την Αίγυπτο, Ιταλία και Κύπρο.

Την ίδια ώρα συναυλίες γίνονταν και από άλλα κινήματα, σ'άλλα μέρη της Θεσσαλονίκης.

Η μεγάλη διαδήλωση

Σάββατο, 21 Ιουνίου, η Θεσσαλονίκη από το πρωί ζει στο ρυθμό των αντί - συνόδων και της αναμονής της απογευματινής διαδήλωσης.

Σε στάδια και σε πανεπιστήμια οι διάφορες κινήσεις και πρωτοβουλίες οργανώνουν συζητήσεις όπου εκατοντάδες ακτιβιστές, στην πλειοψηφία τους νέοι άνθρωποι, καταγγέλλουν την σύνοδο των «25» και την πολιτική που επεξεργάζονται στο «φρούριο-Καρά, αλλά το κυριότερο συζητούν πως θα παλέψουν για μια άλλη κοινωνία, χωρίς πολέμους, φτώχεια και αθλιότητα.

Η αντί-σύνοδος που διοργάνωσε η Πρωτοβουλία Γένοβα και η Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο το Σάββατο το πρωί, ξεκίνησε με τον κύκλο «Ιμπεριαλισμός, Πόλεμος, Αντίσταση» και συνεχίστηκε και το μεσημέρι με τέσσερις παράλληλες συζητήσεις για την Παλαιστίνη, τη Μέση Ανατολή, τη δύναμη των ΗΠΑ και τον αντιιμπεριαλισμό.

Με το τέλος των συζητήσεων ξεκινούμε από το Ιβανόφειο, πορεία προς το άγαλμα του Βενιζέλου, χώρος συγκέντρωσης και εκκίνησης της μεγάλης διαδήλωσης για το Εργατικό Κέντρο Θεσσαλονίκης, τη ΓΣΣΕ και άλλων κινήσεων. Δυστυχώς το ΚΚΕ, υποτιμώντας όλο αυτό τον κόσμο, ακολούθησε νωρίτερα δική του ξεχωριστή πορεία και τελική εκδήλωση.

Μπροστά στην εξέδρα ήταν το πανό του Σωματείου Ελληνικών Πετρελαίων, το πανό του σωματείου των εργαζομένων στα Σούπερ Μάρκετ Lidi, ακόμη ήταν εκεί η ΠΟΕ-ΟΤΑ, η ΟΜΕ-ΟΤΕ, η ΓΕΝΟΠ-ΔΕΗ και οι πρωτοβάθμιοι εκπαιδευτικοί του νομού Ημαθίας αλλά και η Πρωτοβουλία Ομοφυλόφιλων.

Επίσης ήταν εκεί τα δυό μεγαλύτερα συνδικάτα της Τουρκίας, η DISK και η KESK.

Όμως εκτός από τα οργανωμένα σύνολα κατέβηκε και πολύς κόσμος από μόνος του και ενώθηκε στην συγκέντρωση. Νέοι, ηλικιωμένοι, παιδιά, με χαρούμενα πρόσωπα γιατί αυτή η μέρα είναι δική τους, δική όλων εμάς των απλών ανθρώπων που οραματιζόμαστε μια άλλη, ανθρώπινη κοινωνία.

Τα ΜΑΤ προτού καν ξεκινήσει η διαδήλωση, έριξαν δακρυγόνα προς τη πλευρά των διαδηλωτών, προκαλώντας αναπνευστικά προβλήματα ακόμη και εγκαύματα σε διαδηλωτές, σε σημείο μάλιστα που αναγκάστηκε ο πρόεδρος του εργατικού κέντρου, να καταγγείλει από το βήμα: «καλώ την αστυνομία να σταματήσει να ρίχνει δακρυγόνα και να αποσυρθεί από την διαδήλωση τώρα». Παρά την αναταραχή και ανησυχία που αρχικά προκλήθηκε ανάμεσα στους συγκεντρωμένους, η διαδήλωση σε λίγα λεπτά ξεκίνησε με τον κύριο όγκο των διαδηλωτών, χάρις στην αποφασιστικότητα κυρίως των συντρόφων του μπλοκ της Πρωτοβουλίας Γένοβα και της Συμμαχίας Σταματήστε τον Πόλεμο αλλά και των συνδικαλιστών να περιφρουρήσουν γερά τη διαδήλωση και να αποτρέψουν την ανεξέλεγκτη δράση της αστυνομίας.

Συνθήματα, ταμπούρλα, τραγούδι.

Στη Τσιμισκή, το αμερικανικό προξενείο είναι οχυρωμένο με λαμαρίνες και έχει κατεβασμένη τη σημαία, - ξέρουν πόσο μισητοί είναι και φοβούνται την οργή μας- Αυτό είναι μια επιτυχία του κινήματος.

Τα συνθήματα ενάντια στην κατοχή του Ιράκ, για την απελευθέρωση της Παλαιστίνης, ενάντια στην Ευρώπη του κεφαλαίου και του ρατσισμού αλλά και το «εεε-οοο, εμείς θα σταματήσουμε το σύστημα αυτό» δονούσαν την ατμόσφαιρα μέχρι την Νέα Παραλία, δίπλα στο Λευκό Πύργο, όπου δινόταν συναυλία με τη Δήμητρα Γαλάνη και τους Magic De Spell.

Η Θεσσαλονίκη ήταν ακόμη ένα επιτυχημένος σταθμός του κινήματος. Έστειλε ακόμη μια φορά στους «25» το μήνυμα ότι οι οποιεσδήποτε πολιτικές τους, είτε αφορούν τις εργατικές κατακτήσεις, είτε τα δικαιώματα των μεταναστών και των προσφύγων ή τις πολεμικές τους εξορμήσεις, έχουν να περάσουν και τον σκόπελο του αντικαπιταλιστικού κινήματος. Ξέρουν πάρα πολύ καλά ότι δεν είναι οι 70 χιλιάδες που διαδήλωσαν στην Θεσσαλονίκη αλλά τα εκατομμύρια ακτιβιστές και αγωνιστές που έχουν να αντιμετωπίσουν ο καθένας στη χώρα του, προσπαθώντας να εφαρμόσει αυτές τις πολιτικές.

Μυριάνθη Λοΐζου

ΕΠΟΜΕΝΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ Η 27 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ

Μετά την Θεσσαλονίκη ο επόμενος μεγάλος σταθμός του αντιπολεμικού και αντικαπιταλιστικού κινήματος είναι η 27 του Σεπτέμβρη. Αυτή η ημερομηνία έχει κηρυχθεί, από την συνάντηση του Διεθνούς Αντιπολεμικού Συντονισμού στο Εβιάν, σαν παγκόσμια μέρα δράσης ενάντια στην κατοχή του Ιράκ και της Παλαιστίνης. Αυτή η ημερομηνία υιοθετήθηκε ήδη απο πολλά αντιπολεμικά κινήματα στις ΗΠΑ, τη Βρεττανία, την Ιταλία, τη Τουρκία και πολλές άλλες χώρες. Είναι μια ημερομηνία που ελπίζουμε να είναι όπως τις 15 του περασμένου Φλεβάρη. Και αυτή τη φορά θα πρέπει να βάλουμε τη Κύπρο πάνω στο χάρτη των παγκόσμιων κινητοποιήσεων με μια μεγάλη δικοινοτική διαδήλωση. Γι αυτό είναι που πρέπει ν' αρχίσουμε να κτίζουμε απο τώρα.